

Arrest

nr. 264 471 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger, etnische Fars en geboren in Abadan, Iran. U trouwde op 24 khordad 1369 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 14 juni 1990 volgens de Gregoriaanse kalender) met Gholamreza A. (...). Samen hebben jullie drie kinderen: A. (...) Farimah (O.V. X), A. (...) Farbod (O.V. X) en Farimahr (O.V. X). U woonde voor uw vertrek met uw drie kinderen in een huurhuis in Shiraz, uw echtgenoot verbleef voor zijn werk in jullie woning in Teheran. Uw man kwam jullie opzoeken wanneer hij verlof had.

U en uw jeugdvriendin Elham waren elkaar wat uit het oog verloren maar in 1395 (2016/2017), toen u met uw kinderen naar Shiraz verhuisde, kregen jullie weer intensief contact. De rust die Elham uitstraalde sprak u aan en u bewonderde haar karakter. Begin 1395 (2016/2017) kregen jullie

gesprekken over de gebreken binnen de islam en wilde u meer weten over de rust die ze uitstraalde. Ze antwoordde u dat zij nu zekerheid had over wat er met haar zou gebeuren in het hiernamaals en vertelde u over het christendom. U was nieuwsgierig naar wat ze u allemaal vertelde - u kende Christus immers enkel als een boodschapper zoals Mohammed – waardoor er tussen jullie discussies en gesprekken op gang kwamen. Elham was net als u geboren als moslim maar bekeerde zich dankzij haar schoonfamilie tot het christendom. Aan het begin van de winter van 1395 (2016/2017), in de maand day 1395 (december 2016/januari 2017), trad u dankzij Elham toe tot een protestantse huiskerk. In 1395 (2016/2017) gingen de vieringen door op afwisselende locaties maar vanaf 1396 (2017/2018) vonden de vieringen steeds plaats bij Elham thuis. Na twee maanden aanwezigheid in de huiskerk besloot u om hetgeen u daar leerde, ook aan uw dochter te vertellen. U toonde haar de boekjes die u kreeg van de kerk, maar vertelde nog niets over uw huiskerkgang. Even later ontdekte uw zoon Farbod deze boekjes die u in een kussen in de kast verstopte en ook hij raakte erdoor geïnteresseerd. U bekeerde zich op 8 ordibehesht 1396 (28 april 2017), wanneer het verlossingsgebed u werd voorgelezen. U deelde achteraf het nieuws van uw bekering met uw kinderen en vertelde hen over uw deelname aan de huiskerk. Uw kinderen waren erg nieuwsgierig en stelden allerlei vragen. Ze vroegen u zelfs of ze mee konden komen naar de huiskerk. U vroeg toestemming aan Elham en zij ging akkoord. Eind ordibehesht 1396 (mei 2017) nam u uw kinderen voor het eerst mee naar de huiskerk. Uw dochter Farimah gaf op 14 khordad 1396 (4 juni 2017) haar hart aan Jezus. Tijdens khordad 1396 (mei/juni 2017) was het voor Farbod moeilijker om deel te nemen aan de huiskerk, hij had immers eindexamens. Op 28 tir 1396 (19 juli 2017) gaf ook Farbod zijn hart aan Jezus. Voor zowel Farbod als Farimah werd het verlossingsgebed uitgesproken op 22 mordad 1396 (13 augustus 2017). Vanaf shahrivar 1396 (augustus/september 2017) was het voor Farbod opnieuw moeilijker om deel te nemen aan de huiskerkdiensten wegens zijn voorbereiding voor het toelatingsexamen aan de universiteit. Uw dochter was sinds haar eerste deelname aan de huiskerk wel bijna altijd aanwezig. Op 10 azar 1396 (1 december 2017) was u van plan om samen met Farimah naar de huiskerk te gaan. Ze voelde zich echter onwel waardoor u met haar naar het ziekenhuis moest rijden. U verwittigde Elham dat u later ging zijn op de huiskerkbijeenkomst door de ziekte van Farimah, maar dat u nog ging komen zonder haar. U nam een taxi tot Elhams woning en zag bij aankomst dat er enkele wagens slordig geparkeerd stonden en dat Elham, Fereydoen (jullie pastoor) en Ahmad (een huiskerklid) werden meegenomen door de autoriteiten en in de wagen werden geplaatst. U zag vier à vijf agenten. U vroeg de taxi om om te keren en zette uw gsm uit. Thuis vroeg u uw kinderen om hun essentiële spullen in te pakken waarop jullie meteen naar het huis van uw zus gingen die tegenover u woonde. Zij was tot dan toe niet op de hoogte van uw bekering en kerkgang. Toen u haar vertelde over de arrestatie van uw huiskerkgenoten, reageerde ze kwaad. Nog geen twee uur later vertrok u met een bus naar uw echtgenoot in Teheran waar u op 11 azar 1396 (2 december 2017) vroeg in de ochtend toe kwam. U sprak uw man over het voorval – hij was wel reeds op de hoogte van jullie kerkgang en bekering – en hij besloot dat jullie beter konden vluchten. Die dag namen jullie afscheid en werden jullie ondergebracht bij Hossein, een vriend van uw echtgenoot. Drie à vier dagen na uw vertrek uit Shiraz kwamen de autoriteiten naar uw woning in Shiraz. Ze vielen binnen en gingen ook bij uw zus Shahla aanbellen om zich naar u te informeren. Jullie bleven nog een maand in deze woning en Hossein regelde samen met uw man jullie vertrek uit Iran. U diende tijdens dit verblijf wel naar de Italiaanse ambassade in Teheran te gaan voor het aanvragen van een visum, wat u deed op 23 azar 1396 (14 december 2017). In diezelfde maand, precies een week voor uw vertrek uit Iran, werd uw man opgepakt door de autoriteiten in jullie woning in Teheran. Ze hadden uw man verteld dat ze op de hoogte waren van het feit dat u en uw kinderen ongelovigen waren geworden. Ze stelden dat jullie gearresteerd moesten worden en dat uw echtgenoot moest vertellen waar jullie zich bevonden. U en uw kinderen waren tijdens zijn arrestatie nog steeds bij Hossein ondergedoken en jullie hadden op dat moment geen enkele weet van zijn arrestatie. U vertrok op 14 day 1396 (4 januari 2018) samen met uw drie kinderen met het vliegtuig via Italië naar België, waar jullie op 6 januari 2018 aankwamen.

Op 8 februari 2018 dienden u, uw dochter Farimah en uw zoon Farbod een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Pas eind april 2018 nam uw man contact op met uw zus Shahrzad – zij woont al enige tijd in België - om te zeggen dat hij al die maanden werd aangehouden door de autoriteiten. U heeft weinig details over zijn arrestatie en vrijlating en vermoedt dat hij nog in de gaten gehouden wordt en niet vrijuit kan spreken. Uw man geeft aan dat hij niet uit Iran kan en mag vertrekken. Uw zus Shahla liet verder nog weten dat de autoriteiten nog enkele keren bij jullie langs kwamen in de woning in Shiraz. Sinds januari 2018 kwam u via uw zus Shahrzad in contact met de Iraanse kerk van Roeselare. U startte ook met het volgen van Bijbellessen op vrijdag. Daardoor kon u op 15 mei 2018 worden gedoopt. Ook uw drie kinderen zijn intussen gedoopt. Aanvullend volgde u vanaf de herfst van 2018 tot het begin van de zomer 2019 op woensdagen ook Bijbelstudie via de kerk van Eeklo. Op heden volgt u Bijbelstudie op vrijdag en de kerkviering op zondag via Zoom.

U vreest bij terugkeer naar Iran voor uw leven en dat van uw kinderen omwille van jullie bekering. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortebboekje) en die van uw drie kinderen; een envelop van DHL om aan te tonen dat de originele shenasnamehs werden opgestuurd vanuit Iran naar België; twee attesten van de Iraanse kerk van Roeselare d.d. 19 januari 2019 en 28 oktober 2020 waaruit blijkt dat u en uw kinderen Farimah en Farbod vanaf januari 2018 iedere zondag en iedere vrijdag deelnemen aan de viering, soms Bijbelstudie volgen en werden gedoopt op 15 mei 2018; een brief van de verantwoordelijke logistiek van de Iraanse kerk te Roeselare d.d. 1 december 2019 waarin staat dat u sinds mei 2019 helpt bij de logistieke taken in de kerk; een attest van de evangelische kerk de Ark in Eeklo d.d. 23 februari 2019 dat stelt dat u samen met uw dochter Farimah steeds aanwezig was tijdens de tweewekelijkse Bijbelstudie lopend van het najaar 2018 tot de zomer van 2019; een doopattest d.d. 15 mei 2018 van u en uw drie kinderen; een medisch attest d.d. 29 juli 2020 dat stelt dat u lijdt aan zware gonartrose, dat u hierdoor veel gezondheidsklachten heeft, zowel van fysieke als mentale aard; en een USB-stick met allerlei foto's van uw doopsel en van geloofsactiviteiten. Uw advocaat, meester H. (...), stuurde per mail op 20 november 2020 nog opmerkingen over het eerste onderhoud door samen met de volgende documenten: twee foto's van in Iran met enkele familieleden; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenoot; een kopie van de melikaart (nationale kaart) van uw echtgenoot; jullie huwelijksakte; en bewijzen van een WhatsApp-communicatie met Gholam, uw echtgenoot. Tot slot stuurde uw advocaat, meester H. (...), op 11 februari 2021 nog opmerkingen over uw tweede onderhoud door via mail samen met de volgende documenten: een Wikipedia-pagina over de stad Abadan waar jullie hebben gewoond en waar u uw vriendin Elham leerde kennen; een video-opname van een wandeling van het appartement van uw zus naar uw woonplaats in Shiraz om aan te tonen dat uw zus in Shiraz rechtover u woont; screenshots van Google Maps waarop uw huis in Shiraz te zien is, het huis van uw zus aan de overkant en de huiskerk die tevens Elhams woonplaats is; een uitnodiging via WhatsApp voor de Bijbelstudie via Zoom op 29 januari 2021; en de gegevens van de tolk die uw advocaat bijstond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Wat betreft het medische attest dat u neerlegde met betrekking tot uw gonartrose, waardoor u ook mentale problemen heeft, moet erop gewezen worden dat uit dit attest niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1; CGVS II, p. 11). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval in de huiskerk waarbij uw huiskerkgenoten Elham, Fereydoen en Ahmad werden gearresteerd, niet aannemelijk gemaakt.

Zo hadden jullie onder meer geen enkele informatie over het lot van uw huiskerkgenoten. Behalve de drie gearresteerden, met name Elham, Fereydoen en Ahmad, wisten noch u noch uw kinderen wie van de huiskerk er eventueel nog in de problemen is gekomen. U had evenmin enig idee of er al dan niet juridische implicaties voor de gearresteerden waren en of ze nog steeds vast zaten; u wist dan ook niet hoe het nu met Elham gaat (CGVS I, p. 13, p. 19, p. 23; CGVS II, p. 17; CGVS Farimah, p. 16-17; CGVS Farbod, p. 15). Jullie beweerden deze informatie niet aan derden te kunnen vragen: uw echtgenoot kon u immers lange tijd door zijn arrestatie niet bereiken en uw zus, met wie u nog contact heeft, is op geen enkele manier bereid om zich hierover te informeren (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 18; CGVS Farimah, p. 17; CGVS Farbod, p. 15). Dat uw zus, die Elham goed kent (CGVS I, p. 20 en p. 23), niet bereid zou geweest zijn om zich hierover te informeren – ze wil het risico niet nemen en durft zulke dingen niet te doen –, overtuigt niet meteen, aangezien uw zus blijkbaar wel bereid was om zich naar het wedervaren van uw man te informeren toen hij werd vastgehouden (CGVS I, p. 7; CGVS Farimah, p. 7) en om bewijsstukken (zoals een filmpje van het traject van haar eigen huis naar uw huis) over te maken (CGVS II, p. 10). Bovendien kan het met alle communicatiemiddelen die anno 2021 beschikbaar zijn sowieso niet worden aangenomen dat het onmogelijk zou zijn om via informatie over het lot van Elham en haar familieleden/huiskerkgenoten te verkrijgen. U erkende in dit verband dat mensen niet zomaar verdwijnen en dat het geweten moet zijn wat er met hen is gebeurd (CGVS II, p. 18). U beweerde weliswaar nog tijdens uw eerste onderhoud dat u het Iraanse nieuws volgde via YouTube, maar dat u ook langs deze weg niets vernomen had. Gevraagd of u [in de zoekbalk] op het internet

specifiek naar de namen van uw huiskerkleden of naar arrestaties [in Shiraz van huiskerkgangers] had gezocht, erkende u dit evenwel niet gedaan te hebben (CGVS I, p. 19). Uw dochter Farimah verklaarde tijdens haar onderhoud nochtans wél na een aantal maanden in België samen met u op YouTube gezocht te hebben via zoektermen zoals 'arrestatie van christenen in Shiraz' of 'arrestatie huiskerk Shiraz' (CGVS Farimah, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u uw verklaringen van uw eerste onderhoud bij en verklaarde u plots dat u een aantal maanden na aankomst in België wél zoektermen intypte op YouTube zoals 'arrestatie bekeerlingen in Shiraz in 1396' of 'inval in huiskerk in Shiraz in 1396'; de namen van de huiskerkleden, zo hield u vol, typte u evenwel niet in als zoekterm. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u de geciteerde zoektermen had ingevoerd (CGVS II, p. 17-18). Het aanhouden van één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Deze vastgestelde incoherentie zet de geloofwaardigheid van uw beweerde zoektocht op YouTube dan ook op de helling, temeer daar het erg eigenaardig overkomt dat u niet eens in de zoekbalk de namen van de huiskerkgenoten over wie u informatie opgezocht zou hebben ingevoerd. U en uw kinderen verklaarden niet te weten hoe u jullie zich voorts zouden kunnen informeren naar het lot van de uw huiskerkleden. U noch uw kinderen probeerden zich dan ook bijvoorbeeld via de (Iraanse) pers naar hen te informeren. Dat u dacht dat dit nieuws toch nooit naar buiten zou komen, zoals u uitlegde, is geen afdoende rechtvaardiging, daar u het zelfs niet eens probeerde en u in de Belgische kerk die u frequenteert vernomen heeft dat er over de vervolging van christenen in Iran informatie op het internet verschijnt (CGVS I, p. 19). Dat uw kinderen enerzijds beweerden dat jullie bidden voor de huiskerkleden (CGVS Farimah, p. 16-17; CGVS Farbod, p. 15), maar dat jullie anderzijds klaarblijkelijk geen serieuze pogingen ondernomen hebben om informatie over hun lot te verkrijgen, is weinig ernstig. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, temeer daar de arrestatie van uw huiskerkgenoten intussen dateert van (meer dan) drie jaar geleden en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. De opmerking van uw advocaat in zijn schrijven d.d. 11 februari 2021 dat u uw opzoeken staakte bij gebrek aan resultaat overtuigt in het licht van voorgaande argumentatie, met name dat u slechts weinig ernstige pogingen heeft ondernomen om informatie te verzamelen, dan ook niet. Het ontbreken van enige concrete informatie over Elhams wedervaren en over het lot van de overige huiskerkgenoten en het feit dat u zelfs geen ernstige poging heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren, ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de beweerde inval in Elhams huiskerk, die u van ver gadeslaggen zou hebben.

Dat u deze inval in de huiskerk waarvan u en uw kinderen lid waren niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw zeer vreemde houding na de arrestatie van uw huiskerkgenoten. U verklaarde dat u, gealarmeerd door de arrestatie die u had geobserveerd, besloot om te vluchten: u zette meteen uw gsm uit, keerde naar huis terug om uw kinderen te verwittigen dat jullie zouden vertrekken en u ging toen zelfs uw woning in Shiraz niet meer binnen. Na een korte tussenstop bij uw zus, waar jullie alle drie de simkaart uit jullie gsm haalden, vertrok u met het openbaar vervoer naar de woonplaats van uw man, die tevens uw eigen woning was, in Teheran (CGVS I, p. 16-17). Dat u nota bene naar uw eigen woning in Teheran besloot te vluchten, komt, indien u werkelijk overtuigd was dat jullie omwille van jullie huiskerkactiviteiten gezocht zouden worden, bijzonder eigenaardig over, aangezien redelijkerwijs, gelet op de arrestatie van uw huiskerkgenoten, helemaal niet uitgesloten kon worden dat de autoriteiten uw eigen huiskerkactiviteiten al te weten waren gekomen, dat ze ook in uw woning in Teheran zouden langskomen of dat ze dit adres in de gaten zouden houden. Dat u nog het onwaarschijnlijke risico zou genomen hebben om naar uw eigen woning in Teheran terug te keren goed wetende dat de autoriteiten naar u op zoek waren, komt dan ook zeer weinig aannemelijk over.

Voorts kan er gewezen worden op een opvallende lacune in jullie verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar verwacht wordt dat jullie, weliswaar in het kort, maar wel nauwkeurig, weergeven waarom jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst problemen vrezden of riskeren en dat jullie hierbij de voornaamste elementen vermelden (CGVS-vragenlijst, ingevuld door u en uw kinderen op 11 maart 2019, i.e. ongeveer een jaar na de door jullie beweerde vrijlating van uw echtgenoot). Toen verklaarden jullie alle drie dat jullie na het incident in de huiskerk naar uw zus gingen in Shiraz – volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal verbleef u hier minder dan een uur (CGVS I, p. 16) – en vervolgens naar uw man in Teheran. Nergens vermeldden jullie toen nog een andere verblijfplaats; evenmin vermeldde één van jullie drie daar dat uw echtgenoot ten gevolge van jullie bekering werd opgepakt, hetgeen nochtans in alle redelijkheid als een cruciale gebeurtenis kan worden beschouwd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit is meer dan merkwaardig. Op het Commissariaat-generaal zeiden jullie alle drie immers wél spontaan dat jullie gedurende een maand ondergedoken zaten in de woning van uw vaders vriend Hossein (wiens adres u zelfs uit het hoofd kon

vermelden) in afwachting van jullie vertrek uit Iran. Jullie voegden zelfs toe dat jullie in die maand geen enkel contact hadden met uw man en dat hij in die periode werd gearresteerd en maandenlang vastzat. Jullie vernamen dit in april 2018, i.e. een jaar voor jullie gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 5-7, p. 16-17; CGVS II, p. 4-5; CGVS Farbod, p. 4-5, p. 14-15; CGVS Farimah, p. 5, p. 16). Dat jullie op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds wel zeer korte passages van maximaal enkele uren bij uw zus, de tante van uw kinderen, en bij uw echtgenoot, de vader van uw kinderen, vermeldden, maar dat anderzijds niemand van jullie drie ook maar met een woord repte over een verblijf van een maand op een onderduikadres en over de arrestatie van uw echtgenoot in die periode, nochtans een zeer voorname gebeurtenis in jullie asielrelaas dat jullie op het Commissariaat-generaal uit de doeken deden, doet zeer ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid zowel van jullie beweerde parcours na de beweerde inval in de huiskerk als van de arrestatie van uw echtgenoot.

Voorts is het erg merkwaardig dat de autoriteiten reeds drie à vier dagen na de arrestatie van de huiskerkleden op 10 azar 1396 (1 december 2017) langsgingen in uw (huur)woning in Shiraz en in de woning van uw zus in Shiraz en dat ze sindsdien nog een paar keer langskwamen (CGVS I, p. 5-6, p. 17; CGVS II, p. 9), maar dat ze uw man pas een week voor jullie vertrek uit Iran op 14 day 1396 (4 januari 2018), i.e. meer dan drie weken na het bezoek van de autoriteiten aan uw zus en aan uw woning in Shiraz, in jullie eigendom in Teheran oppakten in het kader van hun zoektocht naar jullie (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4). Dat ze enerzijds wel meermaals in jullie huurwoning langsgaan, dit korte tijd na de arrestatie van de huiskerkleden, maar anderzijds er quasi een maand overdoen om in jullie eigendom in Teheran, dat door uw echtgenoot werd bewoond, langs te gaan, komt weinig aannemelijk over.

Bijkomend is het vreemd dat de autoriteiten tijdens de inval bij uw zus in Shiraz openlijk zouden hebben gezegd dat ze naar u op zoek waren omdat u afvallige bent geworden (CGVS I, p. 17). Door tijdens een huiszoeking bij uw zus expliciet mee te delen dat u afvallige was geworden – op afvalligheid staan bijzonder strenge straffen –, hypothekeerden de autoriteiten in alle redelijkheid aanzienlijk hun kansen dat u zich daadwerkelijk zou aangeven bij de autoriteiten. Een dergelijke manier van werken roept vragen op betreffende de geloofwaardigheid van de inval.

Over de inval in uw woning in Shiraz had u voorts slechts beperkte informatie. U wist niet op welke manier de autoriteiten uw woning binnenkwamen: u nam weliswaar aan dat ze de deur hebben binnengegapt, maar wist dit niet zeker, en u had geen idee met hoeveel ze naar u op zoek waren. Dat u hierover geen informatie had, is merkwaardig, aangezien uw zus rechtover u woont, zij aan u had gezegd dat ze in één oogopslag had gezien dat er geen spullen in beslag waren genomen en zij goede contacten had met uw burens (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9), waardoor aangenomen kan worden dat u hierover informatie had kunnen krijgen. U stelde bij uw eerste onderhoud dat voor zover u wist zij buiten dit voorval niet meer naar u op zoek zijn geweest (CGVS I, p. 18). In zijn mail d.d. 20 november 2020 merkte uw advocaat, in tegenstelling tot uw voorgaande verklaring, op dat u niet specifiek werd gevraagd of er meerdere invallen waren in Shiraz en dat u wou aanvullen dat er inderdaad meerdere invallen waren geweest. Ook tijdens uw tweede onderhoud wist u te zeggen dat u een maand na uw aankomst in België had vernomen dat de autoriteiten sinds het incident een paar keer zijn langsgewen: wanneer wist u niet, u vroeg er niet op door (CGVS II, p. 9). Dat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat de autoriteiten niet meer naar u op zoek waren gegaan en tijdens uw tweede onderhoud wel, is frappant. Ook uw kinderen hadden geen informatie over de inval bij jullie thuis of bij hun tante in Shiraz. Farbod wist bijvoorbeeld niet met hoeveel de agenten waren, of ze ook effectief bij zijn tante binnenvielen – hij vermoedde dat ze bij de deur bleven staan (CGVS Farbod, p. 8), terwijl u wist dat ze het huis hadden doorzocht (CGVS II, p. 9) –, wanneer alle invallen in uw (huur)woning plaatsvonden, wie er telkens binnenviel of wat er werd meegenomen (CGVS Farbod, p. 7-8). Farimah wist niet met hoeveel de agenten van de ordediensten langskwamen, of ze iets meenamen en wat ze vervolgens bij haar tante gingen doen. Voorts verklaarde ook zij dat de autoriteiten nadien nog langskwamen, al wist ze niet hoe vaak of wanneer dit was. Ze legde uit dat ze hierover geen informatie had omdat haar tante misschien bang is dat de telefoonlijn wordt afgeluisterd (CGVS Farimah, p. 8-9); ook uw advocaat merkte in zijn schrijven d.d. 11 februari 2021 op dat jullie moesten afaan op hetgeen jullie werd verteld. Deze uitleg is niet aannemelijk. Uw zus kon jullie blijkbaar korte tijd na jullie aankomst in België immers wel laten weten dat de autoriteiten meermaals waren langsgewen en u zei uitdrukkelijk dat, indien de autoriteiten later nog zouden langsgewen zijn, uw zus u dit zeker had verteld. Bovendien kon uw zus, zoals aangehaald, zelfs bewijsstukken (zoals een filmpje van het parcours van haar eigen huis naar uw huis) overmaken (CGVS II, p. 9-10). Ook hier ondermijnt jullie gebrekkige kennis over de gebeurtenissen in jullie woning in Shiraz en in uw zus' woning de geloofwaardigheid ervan, aangezien, zoals reeds aangehaald, redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming zich zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.

Vervolgens hadden jullie slechts beperkte informatie over de arrestatie van uw echtgenoot en over zijn vrijlating. U wist niet op welk moment van de dag en door hoeveel agenten hij werd gearresteerd, noch

of ze een arrestatiebevel bij zich hadden, noch welke vragen ze hem gesteld hadden tijdens de arrestatie. U wist evenmin waarom uw echtgenoot zo lang werd vastgehouden en hoe uw echtgenoot erin slaagde om vrij te komen. Zo wist u niet of hij een verklaring op eer had moeten tekenen, noch of hij kon vrijkomen onder borg, noch of er voor hem gerechtelijke consequenties waren en welke deze waren. U wist weliswaar dat, toen u zijn arrestatie en detentie vernam, hij 'pas' was vrijgekomen, maar kon niet eens preciseren hoelang dit al was. U noch uw kinderen konden ten slotte vertellen of uw man na de arrestatie nog problemen kreeg met de autoriteiten. Farbod ondernam zelf niets concreets om informatie over zijn vader te pakken te krijgen en wist ook niet wat u concreet had gedaan om meer informatie over uw echtgenoot vast te krijgen: hij wist enkel dat u zich informeerde via uw zus, maar wat u precies deed om meer over hem te weten te komen, kon hij niet zeggen. Hij vroeg het u niet, terwijl toch in alle redelijkheid verwacht zou kunnen worden dat het maandenlange ontbreken van elk contact van een nabij gezinslid zoals uw echtgenoot, Farbods vader, toch een belangrijk gespreksonderwerp geweest is. Voorts wist hij niet met zekerheid wie er precies binnenviel bij zijn vader, wat de autoriteiten met hem hadden gedaan, of zijn vader thuis was bij de inval, of de autoriteiten iets meenamen, of zijn vader meteen werd aangehouden of niet, op basis van wat hij gearresteerd was, hoe hij kon vrijkomen en of er gerechtelijke consequenties waren. Ook Farimah wist erg weinig over haar vaders arrestatie: ze wist niet op welke manier hij werd meegenomen, waar haar vader werd vastgehouden, door wie hij werd aangehouden of wat er tijdens zijn arrestatie precies gebeurde. Voorts wist zij niet hoe haar vader kon vrijkomen – ze vroeg dit niet – en of er na zijn vrijlating gerechtelijke consequenties waren (CGVS I, p. 6-8; CGVS II, p. 5-8; CGVS Farbod, p. 5-7; CGVS Farimah, p. 6-7). Jullie rechtvaardigden jullie beperkte kennis doordat uw echtgenoot hierover niet wilde spreken (CGVS I, p. 6-7; CGVS Farbod, p. 6; CGVS Farimah, p. 9) of niet in detail kon treden: u had het gevoel dat hij niet vrijuit kon spreken (CGVS II, p. 5-6); ook uw advocaat verwees hiernaar in zijn mail d.d. 20 november 2020. Deze uitleg overtuigt niet. Uw echtgenoot kon u immers wel vertellen dat hij thuis was bij zijn arrestatie, dat zijn laptop en zijn gsm in beslag waren genomen, dat hij geblinddoekt werd, dat hij maanden vast zat, dat er hem nare dingen verteld werden en dat hij uiteindelijk geblinddoekt naar het Azadiplein in Teheran werd gevoerd om daar vrijgelaten te worden (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 4-5). Dat hij enerzijds hierover informatie kon verstrekken, maar anderzijds niet wilde uitweiden over andere aspecten van zijn arrestatie en detentie, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat jullie over essentiële aspecten van zijn arrestatie en detentie geen informatie hadden, hoewel, zoals reeds aangestipt, in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat jullie hiervan gedetailleerd kennis zouden nemen, ondermijnt opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van zijn problemen in Iran, die het rechtstreekse gevolg zouden zijn van jullie beweerde bekering.

In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd werd waarom uw echtgenoot nog in Iran is, u geen enkele verwijzing maakte naar een mogelijk uitreisverbod. U zei hoogstens dat uw echtgenoot nog wat zaken moest regelen alvorens hij naar hier kon komen, maar wat precies, daar had ook u het raden naar; u wierp wel op dat hij misschien door de vasthouding er niet in geslaagd was om naar België te komen, maar u voegde hier bij uw eerste onderhoud wel aan toe dat uw echtgenoot over de redenen waarom hij in Iran bleef, vaag bleef: hij bleef enkel steeds maar zeggen dat hij nog veel moest regelen (CGVS I, p. 5 en 8; CGVS Farbod, p. 9; CGVS Farimah, p. 4-5). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u plots dat u na het eerste onderhoud met uw echtgenoot had gesproken en dat hij toen letterlijk zei dat hij Iran niet kon en mocht verlaten, waardoor u kon opmaken dat hij een reisverbod had (CGVS II, p. 5-6 en 8). Dat uw echtgenoot plots na uw eerste onderhoud wel, in tegenstelling tot de periode daarvoor, meer uitleg kon verschaffen over de reden waarom hij niet naar hier kon komen, met name dat hij het land niet mocht verlaten, is, gelet op uw lang verblijf in België – ten tijde van uw eerste onderhoud verbleef u hier al bijna drie jaar –, hoegenaamd niet aannemelijk. Aansluitend hierbij is het vreemd te noemen dat uw man in staat zou geweest zijn om jullie illegale reis met behulp van een dure smokkelaar naar België te regelen, maar hierin voor zichzelf niet geslaagd zou zijn (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door jullie uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten eveneens de geloofwaardigheid van de omstandigheden van jullie vertrek naar België op de helling zetten. Jullie verklaarden vanuit Teheran (Iran) te zijn vertrokken, waar jullie het vliegtuig namen naar Milaan (Italië). Van daaruit reisden jullie met het vliegtuig door naar België. Jullie kregen daarbij de hulp van een smokkelaar, aan wie uw echtgenoot veel geld had betaald, maar jullie wisten niet of jullie met jullie eigen paspoort reisden of de smokkelaar een nieuw paspoort had laten maken. Verder hadden jullie geen details over de identiteitsgegevens van dit paspoort: jullie wisten niet onder welke naam jullie reisden. Of jullie een reisverbod hadden, wisten jullie evenmin. Jullie verklaarden dat de smokkelaar jullie maar kort het paspoort gaf om de paspoortcontroles te passeren (CGVS I, p. 10-12; CGVS II, p. 10; CGVS Farbod, p. 12-13; CGVS Farimah, p. 14-15). De door jullie beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Iran naar Brussel is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal

beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat een dergelijk illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi niet mogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. In dit verband blijkt uit dezelfde informatie tevens dat er op internationale vluchten veelvuldig identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid steeds bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit risico kan aldus verwacht worden dat jullie meer details zouden kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-burgers aan een grondige controle te onderwerpen. Uw verklaring dat u ervan uit ging dat de smokkelaar wel wist bij wie jullie moesten zijn (met betrekking tot de gate die hij aanwees) zodat er geen problemen zouden ontstaan (CGVS I, p. 11), is hierbij, gelet op de geciteerde informatie, niet afdoende of pertinent. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin en de wijze waarop jullie jullie land verlieten, temeer daar jullie volgens de beschikbare informatie op een legale manier onder jullie eigen identiteit met jullie eigen paspoorten een Italiaans visum aanvroegen én kregen (geldig van 31 december 2017 t.e.m. 22 januari 2018).

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval in de huiskerk en de daardoor voor jullie ontstane problemen, niet het minste geloof worden gehecht.

Aangezien aan uw vluchtrelaas en bijgevolg aan de arrestatie van Elham geen geloof wordt gehecht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de door u beweerde onmogelijkheid om Elham te contacteren en haar bestaan aan te tonen. U verklaarde in dit verband dat u het bestaan van Elham niet kon aantonen, omdat, toen u ondergedoken zat in het huis in Teheran, jullie alle data verwijderd hadden van jullie gsm en omdat u geen foto's had over die periode (CGVS II, p. 19) – hiernaar verwees uw advocaat in zijn mail d.d. 11 februari 2021 ook –, maar aan jullie problemen en jullie verborgen bestaan in Teheran kan geen geloof worden gehecht waardoor aan het verwijderen van alle data en contactgegevens ook geen geloof meer kan worden gehecht. Omdat het niet aannemelijk is dat u het bestaan van Elham niet kan aantonen, heeft u evenmin haar beweerde belangrijke rol in uw bekeringsproces aangetoond, met name dat ze u overtuigd zou hebben van het christendom en dat ze u de weg naar een huiskerk zou hebben getoond (CGVS II, p. 19).

Dit wordt bevestigd door het feit dat uw zoon en dochter maar moeilijk konden praten over uw bekeringsproces en beiden niet konden uitleggen waarom u zich bekeerde (CGVS Farimah, p. 19; CGVS Farbod, p. 18-19). Farimah verklaarde niet te kunnen spreken over de reden waarom u zich had bekeerd of wat er u overtuigd had en stelde u ook geen specifieke vragen over uw bekeringsproces en -ervaring: ze stelde louter inhoudelijke vragen over het christendom en wist bijgevolg onder meer niet of u meteen door het christendom was overtuigd (CGVS Farimah, p. 19-21). Ook Farbod vroeg zich niet af waarom u gedurende een zekere tijd hem regelmatig uitleg over het christendom gaf. Hij had geen idee wat uw motivatie was om u te bekeren en hoe u uw bekeringsproces beleefde. Verder dan oppervlakkige verklaringen dat 'God uw hart had geraakt' en dat 'uw bekering het werk van God was' kwam hij niet (CGVS Farbod, p. 18-19). Dat ze hierover weinig informatie hadden, is bevreemdend. U beweerde immers dat uw kinderen heel positief en enthousiast reageerden op uw bekering en dat ze heel graag wilden weten wat het was en wat het inhield (CGVS I, p. 9); ook toen ze uw huiskerkbezoek vernamen waren ze heel nieuwsgierig en begonnen ze direct veel vragen te stellen (CGVS II, p. 13). Dat ze, gelet hierop, geen specifieke informatie over uw bekeringsproces hadden, terwijl in alle redelijkheid kan verwacht worden dat dit voor bekeerlingen een belangrijk gespreksonderwerp is – ook u gaf aan dat uw kinderen graag wilden weten wat uw bekering inhield –, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit beweerde bekeringsproces in Iran. Aansluitend hierbij is het ook opmerkelijk dat uw zoon Farbod die de christelijke boekjes ontdekte, hierover niet met zijn zus sprak (CGVS Farimah, p. 12). Er kan nochtans, zoals aangehaald, aangenomen worden dat een dergelijke ontdekking – hierdoor kwam hij zijn moeders bekering van de islam naar het christendom, een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis en –keuze, te weten en startte zijn eigen bekeringsproces –, een belangrijk gespreksonderwerp is onder bekeerlingen.

De ongeloofwaardigheid van jullie bekering en huiskerkbezoek in Iran blijkt tevens uit het feit dat u weinig informatie over pastoor Fereydoen had. U wist niet hoelang Fereydoen al christen was en waarom hij zich bekeerde. Hoewel hij de huiskerk leidde, wist u niet waarom hij degene was die de dienst leidde en waar hij zijn kennis had vergaard. U kon evenmin een eenduidig antwoord geven op de vraag waarom Elham en bijgevolg Fereydoen zich naar het protestantisme bekeerden. Nochtans was u hier nieuwsgierig naar. U wist ook niet hoelang ze al bezig waren met hun huiskerk (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 15-16). Uw advocaat merkte in zijn mail d.d. 11 februari 2021 weliswaar op dat het vragen naar de eventuele studies van de priester in Iran niet pertinent is, aangezien een dergelijke vraag ook niet in België gesteld wordt door iemand die bijvoorbeeld naar een christelijke begrafenis gaat. De

vergelijking van uw advocaat gaat evenwel niet op. Daar waar iemand die in België een christelijke begrafenis of een christelijke kerkdienst bijwoont de voorganger niet persoonlijk kent, blijken jullie Elham en haar echtgenoot, die tevens pastoor was, persoonlijk te kennen. Immers, u en uw kinderen wezen zelf op de grote vertrouwensband en de jarenlange vriendschap die u en Elham hadden (CGVS I, p. 20 en 22; CGVS II, p. 16; CGVS Farbod, p. 18 en 21; CGVS Farimah, p. 22). Dat Elham uit veiligheidsoverwegingen hier niet in detail over wou treden (CGVS I, p. 21), is gelet op voorgaande informatie weinig aannemelijk. Bovendien is het niet aannemelijk dat u hier zelf niet rechtstreeks over kon spreken met Fereydoen, met wie u op regelmatige basis aan huiskerkvieringen, die in een informele setting plaatsvonden – na de viering werd meestal samen thee gedronken en er waren hapjes en drankjes (CGVS II, p. 14 en 16) –, zou hebben deelgenomen.

Voorts komt één van de door u geschetste voorzorgsmaatregelen eigenaardig over. U verklaarde dat enkel elkaars voornaam gekend mocht zijn: u kende enkel de volledige naam van Elham D. (...) (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 16). Volgens uw verklaringen was de huiskerk nochtans meer een familiegebeuren: jullie kenden Elham, haar man Fereydoen en hun dochter Farnaz al en Sadeq was de broer van Fereydoen. Enkel het koppel Ahmad en Farzaneh waren niet meteen aan de familie verbonden (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 14; CGVS Farbod, p. 21). Gelet op het feit dat de huiskerk voornamelijk een familiaal gebeuren was, komt het weinig overtuigend over dat een dergelijke voorzorgsmaatregel zou getroffen geweest zijn, waardoor opnieuw de geloofwaardigheid van jullie huiskerkgang op de helling komt te staan.

Daarnaast lijken de verklaringen van uw kinderen over hun eerste huiskerkbezoek weinig doorleefd. Zo blijkt uit de verklaringen van Farbod dat hij zich absoluut niet meer kon herinneren wat er tijdens de eerste huiskerkdienst die hij bijwoonde werd besproken. Aangezien Farbod hierna naar de huiskerk bleef gaan en zich ook besloot te bekeren (CGVS Farbod, p. 21), kan aangenomen worden dat die eerste huiskerkdienst toch impact op hem gehad heeft, waardoor het eigenaardig overkomt dat hij hierover inhoudelijks werkelijk niets meer zou weten. Hetzelfde geldt voor uw dochter die ook niets inhoudelijks kon vertellen over haar eerste huiskerkbezoek (CGVS Farimah, p. 23). Aansluitend hierbij is het vreemd dat uw zoon niet wist hoe zijn tantes reageerden op zijn bekering: hij vermoedde dat ze niet blij waren, maar eigenlijk kende hij hun reactie niet. Gezien het feit dat er wel contact is met de tantes (CGVS Farbod, p. 11) en Farbod naar eigen zeggen al meer dan drie jaar is bekeerd, komt zijn onwetendheid in dit verband erg bevreemdend over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran reeds tot het christendom heeft bekeerd. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering in Iran, wordt er logischerwijs ook geen geloof gehecht aan de bekering van uw kinderen in Iran, aangezien zij volgens uw en hun verklaringen het christendom dankzij u in Iran leerden kennen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een bijzonder negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in de Iraanse kerk van Roeselare geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien uw kinderen zich op uw aansturen zouden bekeerd hebben, en u uw bekering allerminst heeft aangetoond, gelden bovenstaande bevindingen ook voor hen.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u en uw kinderen kennis over het christendom hebben – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoot –, dan nog wijzen enkele bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België. Zo is uw houding in België na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zo ging u in januari 2018 reeds naar de kerk van Roeselare, nog voor u hier een asiolverzoek indiende (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 21; CGVS Farbod, p. 23). Dat u pas een verzoek indiende op 8 februari 2018 maar u intussen wel al naar de kerk ging, wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u meteen naar de kerk begon te gaan enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede. Ook het feit dat noch u, noch uw dochter, noch uw zoon iets zijn tegengekomen dat jullie minder aanspreekt in het christendom (CGVS II, p. 20; CGVS Farbod, p. 22; CGVS Farimah, p. 25), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar jullie erg kritisch tegenover de islam staan (CGVS II, p. 20), terwijl er toch meerdere gelijkenissen tussen de islam en het christendom zijn. De onoprechtheid van

jullie bekering blijkt tot slot tevens uit het feit dat Farimah niet eens wist waarom haar minderjarige zus zich had laten dopen (CGVS Farimah, p. 13), terwijl herhaald kan worden dat een bekering tot een nieuw geloof een belangrijke levensgebeurtenis is waarover in een familiale context gepraat wordt. Het loutere feit dat ze op de vraag naar de motivatie van haar zus om zich te bekeren geen begin van antwoord kon formuleren, tast wederom de oprechtheid van jullie bekeringsproces aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden u en uw kinderen er niet in om aan te tonen dat jullie beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie werden gedoopt en dat jullie in België naar de kerk gaan, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie ter staving van het doopsel en van jullie kerkgang documenten neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Jullie doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden.

Betreffende uw opmerking dat u op facebook geloofsactiviteiten heeft en dat u niet met zekerheid kan weten of één van uw facebookvrienden een agent is van de Iraanse autoriteiten (CGVS II, p. 19) en betreffende jullie (opportunistische) geloofsactiviteiten in België, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, aangezien jullie de oprechtheid van jullie beweerde bekering tot het christendom niet hebben aangetoond, uit niets blijkt dat, indien u daadwerkelijk zou vrezen dat uw facebookaccount door Iraanse spionnen in de gaten zou worden gehouden, het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om de christelijke inhoud van jullie sociale media te wissen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan jullie identiteit, jullie nationaliteit, aan de identiteit van uw echtgenoot en aan uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. Dat jullie een aantal documenten neerleggen die aantonen dat jullie in België een aantal christelijke activiteiten hebben ontwikkeld en werden gedoopt, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen het opportunistische karakter van jullie bekering niet ombuigen. De documenten over de locatie van uw woonplaats en de door u beweerde huiskerk tonen hoogstens enkele bestaande locaties in Shiraz aan, maar doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat uw advocaat met jullie communiceert via een erkende tolk, wordt evenmin betwijfeld. Ook de inhoud van de door uw advocaat neergelegde Wikipediapagina over de stad Abadan wordt niet betwist. Voorts toont het medisch attest dat u neerlegde louter aan dat u medische problemen heeft, niets meer. De opmerkingen van uw advocaat werden, zoals hierboven gebleken is, meegenomen bij de beoordeling van uw asielerzoek. Betreffende zijn opmerking dat u meent dat een aantal elementen uit uw antwoorden niet [door de tolk] werden overgemaakt of niet [in de notities van het persoonlijk onderhoud] werden genoteerd en dat er een aantal begrippen op problematische wijze systematisch verward zouden worden, waardoor de weergave van het persoonlijk onderhoud in de notities niet zou kloppen – hij verwees in dit verband naar een zogenaamde verwarring tussen het in contact komen met het christendom, het toetreden tot de huiskerk en de bekering –, kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat zowel protection officer als tolk neutrale actoren zijn bij de behandeling van het asielerzoek en dat de notities van het persoonlijk onderhoud bijgevolg een objectieve weergave zijn van hetgeen tijdens het persoonlijk onderhoud werd verteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in het – overigens op een bijzonder slordige en onzorgvuldige wijze opgestelde en van typ- en taalfouten doorspekte – verzoekschrift in wat zich aandient als een enig

middel op de: "SCHENDING VAN ARTIKEL 48, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 62 VAN DE VREEMDELINGENWET, EN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG VAN GENEVE, SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE, SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICT".

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. In dit kader stelt zij eveneens dat verweerder zich zou hebben bezondigd aan "machtsmisbruik" en dat artikel 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn. Daarnaast geeft verzoekster enkele beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens doet verzoekster gelden:

"Er dient in het algemeen te worden opgemerkt dat de weigeringsbeslissing op al te wankel hypothesen wordt gebouwd; in veel gevallen is het zelfs onduidelijk op welke basis men aan de hypothese is geraakt. Dit blijkt noch uit de beslissing noch uit het dossier. Sommige redeneringen hangen als zeer losse eindjes aan elkaar.

In het algemeen wordt niet opgegeven waarom men bepaalde veronderstellingen in verband met geloofs- en geloofsbeleving naar voren schuift, te meer nu het Protestantse geloof zich in verschillende gedaanten of strekkingen kan vertonen, die bovendien dan nog geografisch en cultureel kunnen verschillen.

Geografisch en cultureel is het zo dat in Iraan het zo is, dat men niet (erg) expliciet zal spreken over zaken waarover men gelet op het ondedrukkend regime niet geacht wordt te spreken, zoals geloof en het komen tot geloof. Als men er al over spreekt zal dit aarzelend en zeer traag gebeuren. In die zin gaan onderstellen dat men binnen een gezin al te expliciet zal spreken over hoe en wanneer het geloof concreet hem of haar geraakt heeft is al te onwaarschijnlijk in die context. Komt daarbij nog de strekking van het Protestantisme waartoe verzoekende partij en haar gezin behoren geen jubilarante vorm van protestantisme is, waarbij stante pede op triomfantistische wijze een inkijk wordt gegeven in het bereiken van het geloof als het ware in een haleloeia moment. De Iraanse kerk in Roeselare is gelet op de oorsprong en de aard van haar kerk zelve geen protestantse kerk die het geloof uitdraagt in een soort triomf-vertoning. Er dient trouwens wat dat betreft er op gewezen te worden dat de gedragingen binnen één gezin consistent blijkt te zijn, terwijl de gedragingen in één gezin niet noodzakelijk identiek zijn aan gedragingen die er zouden zijn in andere gezinnen.

Het is bovendien onduidelijk waarom het voorgehouden wezenlijk genoeg is om het statuut van politiek vluchteling te weigeren."

Inzake het gebrek aan informatie en aan pogingen teneinde zich te informeren over het lot van de overige huiskerkleden dat in de bestreden beslissing wordt verweten aan verzoekster en haar kinderen, voert verzoekster vervolgens aan:

"De bestreden beslissing poneert al te veel zelfs onredelijke vooronderstellingen. Zo wordt blijkbaar voorgehouden dat nieuwe communicatiemiddelen evengoed in Iran en over Iran kunnen worden aangewend dan in de huidige Westerse Wereld en dat men zonder meer zou kunnen communiceren. Persecution, international Christian Concern publiceerde op 14 maart 2024 op diens website <https://www.persecution.org> "Iran Considers Social Media National Security Threat" een artikel waarin te vinden is dat de nieuwe media als bedreiging van de nationale veiligheid in de gaten worden gehouden. Het Christendom op zichzelf vormt een bedreiging voor de nationale veiligheid. ("Iran Considers Social Media National Security Threat" Persecution, international Christian Concern te vinden op <https://www.persecution.org>). In voormeld artikel is juist de het christendom een grote bedreiging van het regime.

De vraag is dan hoe men dan in Godsnaam moet kunnen specifieke informatie vinden. In het dossier vindt men enkel een aantal gerapporteerde gevallen terug, zonder dat men hierdoor vermag te achterhalen hoe verzoekende partijen op grond van het gerapporteerde aan bijkomende informatie te raken. In ieder geval heeft het CGVS niet uitgelegd aan de betrokkenen lopende een der verhoren hoe men aan dergelijke informatie zou kunnen geraken; ten minste als men zich beperkt tot een algemene zoektocht, die weliswaar een aantal gevallen oplevert, het topje van een ijsberg, hetgeen evenwel niet mag verward worden met het zoeken naar specifieke informatie. Evenmin kan ook na de beslissing in het aan de raadsman overgemaakte dossier ontwaard worden waar verzoekende partijen zich zouden moeten wenden om bijkomende informatie te zoeken en te vinden, daar waar het CGVS als instelling geacht wordt een professionele organisatie te zijn die op professionele wijzen informatie te verzamelen, dit in tegenstelling tot leken. Het feit dat er informatie kan gevonden worden over sommigen, betekent uiteraard niet dat er informatie dient te zijn over alle christenvervolgelingen in Iran. Dit wordt blijkbaar bevestigd door de aangebracht documentatie van het CGVS zelve. Het is zo dat raids op huiskerken

niet altijd gepubliceerd worden (DFAT-country report Iran, p. 33.). Huiskerken hebben van nature een beperkt aantal leden. Het is waarschijnlijk zo dat er zo een sterke vervolging is, dat niet alle vervolgingen kunnen worden verborgen gehouden; wat niet wegneemt dat nog al te veel verborgen kan blijven. Dat een aantal organisaties de hun gereleveerde gevallen publiceren betekent niet dat zij opzoekingen zullen doen naar bepaalde dossiers in Iran of dit zelfs maar kunnen doen; in veel gevallen bevinden de gereleveerde gevallen zich al in het veilige buitenland; in het andere gevallen is het zo dat zij het geluk hebben om in de belangstelling te zijn gekomen van het Westen, hetgeen evenwel zeker en vast niet altijd het geval is.

Men vergeet daarbij niet dat het hier gaat om een zeer beperkt aantal personen, zodat zoeken zowieso een spelt in een hooiberg is. Het is thans opvallend dat het CGVS in de bestreden beslissing zelve nog vaag blijft in haar bewering. In het algemeen is het zo dat elementen betreffende de protestantse godsdienst, facebook en andere moderne media hetzij door de betrokkenen uit veiligheidsoverwegingen niet te grabbel gegooid worden door personen levende in Iran hetzij door de overheid afgeschermd door de overheid, zeker en vast als dit de vervolging van christen betreft of een gemakkelijke toegang tot informatie nopens het christendom betreft. Nopens het christendom en wie daartoe behoort wordt uit veiligheidsoverwegingen in de regel niet gecommuniceerd.

Dat een dichter familielid buiten de context van het christendom informeert, moet voor de Iraanse overheid nog aanvaardbaar zijn. Informeren hoe het zit met personen met wie de band geen familieband is, lijkt al minder logisch te zijn en brengt de betrokkene in een veel gevaarlijker situatie als er een christelijke connotatie aan vast knoopt. Zoals al gesteld was de zus van M. (...) niet bereid om zich te gaan bezighouden met een dergelijke zoektocht, te mee e al te grote risico's. Zij kende Elham enkel omdat die destijds in Abadam een een buurvrouw is geweest. Sindsdien had zij er evenwel geen contact mee; zij had dus ook geen contactgegevens zoals een telefoonnummer. Bovendien onderstelt de redenering van verwerende partij al dat de zus zou bereid zijn om te gaan speuren naar iemand die de reden is voor al het kwaad die haar zus is overkomen: zonder de bekering tot het christelijke geloof zou haar zus en diens gezin immers geen problemen overkomen zijn.

Dat iemand in een dergelijke constellatie dan nog bovendien niet weet en klungeltVom aan de door het: CGVS gewenste informatie kan bezwaarlijk ten kwade geduid worden. Mevrouw M. (...) is een een volledige leek om het vlak van moderne media die weliswaar aanwezig was op het tijdstip dat niet efficiënte opzoekingen waartoe haar kinderen het initiatief namen plaatsvonden. Laten beschrijven hoe dergelijk iets dan in zijn werk gaat is zoiets als aan een leek na afloop van een goochelshow vragen hoe de truks van de goochelaar in elkaar steken.

Het is algemeen bekend dat in Iran de namen en status van politieke/religieuze gevangenen niet worden bekendgemaakt. Zelfs zo men familienamen zou kennen dan nog zou het niet echt tot de mogelijkheden behoren om afdoende bewijzen en informatie te vinden. Luidens een zeer recent rapport van Amnesty International verdwijnen mensen spoorloos en kunnen zelfs familieleden niet weten waar hun familie is, noch hun lot te weten komen (AI, Amnesty International, Iran 2020, 7 april 2021 te vinden op <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/iran/report-iran/> of <https://www.ecoi.net/en/document/2048569.html>). In die zin lijkt het zonneklaar dat de beweringen van het CGVS op volkomen los zand berusten, en niet echt relevant zijn."

Omtrent haar houding na de inval in de huiskerk, geeft verzoekster verder aan:

"De bestreden beslissing gebruikt letterlijk de bewoordingen "niet uitgesloten worden" ten einde een analyse te maken alsof er een onverantwoord risico zou zijn genomen dat daardoor zagezegd onaannemelijk zou zijn. Men gaat er blijkbaar ervan uit dat een risico niet kan aanvaard worden als iets niet uitgesloten kan worden. Iets wat niet uitgesloten kan worden wordt steevast gezien als een al te wankel basis van enig vermoeden. Vermoedens moeten in regel op zekerheden steunen, anders is er geen verschil meer tussen speculatie, vermoedens en feiten, hetgeen een manifeste onjuiste beslissing oplevert.

Feiten achteraf bekijken is al te makkelijk. Men zou zou kunnen zeggen dat wanneer een voetbaltrainer een speler opstelt die rood krijgt, deze niet vermocht op te stellen omdat het niet uit sluiten is dat deze rood krijgt. Hieruit volgt dat de speler geacht wordt niet opgesteld te zijn.

Daarbij worden vier zaken duidelijk vergeten :

- De echtgenoot en het gezin woonden niet in diezelfde stad; daar waar het verhoren van meerdere opgepakte personen tijd vergt en men kan aannemen dat het krijgen van namen en andere gegevens, die zeker niet bij eenieder konden verkregen worden alsede het verder in elkaar puzzelen waar iemand naar toe zal gaan toch ook niet van de ene op de ndere seconde gebeurt en daar waar het uitschrijven van opdracht aan een overheid in een andere stad ook gaacht wordt tijd te kosten;

- In een situatie waarbij men als het ware stante pede dient te vluchten heeft men geen tijd nog mogelijkheid om aan risico-analyse te gaan doen en elk risico te vermijden dat niet uitgesloten kan worden, men vlucht gewoon;

- Naar waar moet men naartoe als men direct moet vluchten ondermeer met een minderjarige dochter, het is evident dat men in eerste instantie aan de echtgenoot denkt diegene aan wie dan ook in eerste instantie dient gedacht te worden voor hulp;

- Zoals verder in concreto blijkt werd een adequate risico-afweging gemaakt, nu de Iraanse overheid blijkbaar pas na een aantal weken het nodige gedaan heeft in Teheran.

In Iran is het reizen per bus trouwens de meest aangewezen vorm nu er bij busreizen geen identiteitskaart dient vertoond te worden en men zich lopende de reis zich een andere naam kan aanmeten.

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden of de gedragingen van de asielzoeker te toetsen aan de situatie zoals gedacht en voorgehouden door de administratieve overheid al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen of doen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988 89.997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R. W., 1986 87. 1772).

De protestantse theoloog, filosoof en voorloper van antropologie Sören Kierkegaard verwoordt dit als volgt: "Eigenlijk is het treurige met ons mense en dit geldt voor nagenoeg alles in ons leven, dat we eerst naderhand, als we iets gedaan hebben en dat vaak op de verkeerde manier, weten hoe we het hadden moeten doen." (Dagboeken, Kierkegaard, S.) Met enige zin voor overdrijving wordt hier het achteraf perspectief geheld. In ieder geval is er dus zoiets dat vaak voorkomt. In die zin is het achteraf beoordelen van daden uit den boze.

De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker verzeerde. (RvV nr. 179 408 van 14 december 2016; RvV nr. 17 409 van 14 december 2016)."

Aangaande de omissies die aan verzoekster en haar kinderen worden verweten in hun verklaringen bij de DVZ, doet verzoekster voorts gelden:

"Er is geen vragenlijst die zou dateren van 2019. Er kan derhalve geen enkele vergelijking worden gemaakt met niet bestaande verklaringen. Dit wijst er minstens op dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig is genomen.

Dat de verklaringen hier duidelijk elkaar aanvullen.

Dat onder de term woon- en/of verblijfplaats in regel een plaats kan begrepen worden waar men juridisch verblijft of juridisch kan verblijven, hetgeen iets anders is dan een plaats waar men onderduikt. Dat uit de logische samenhang van het dossier men wel logisch moet besluiten dat er ergens moet ondergedoken zijn. In het ander geval lijkt het ongerijmd om te gaan vermoeden dat verzoekende partij met de drie kinderen zo maar op straat zou geleefd hebben, hetgeen uiteraard om evidente redenen een al te groot risico om gearresteerd te worden. Wat doet een totaal vreemde persoon gedurende weken in een vreemde stad zomaar op straat levend.

Er mag niet worden vergeten dat twee gezinsleden geboren zijn in Teheran, en dat zij er ook gewoond hebben; in die zin lijkt het niet echt vreemd dat men een adres zou kennen in de stad. waar men ondergedoken is geweest.

Wat betreft de vragenlijst - die in wezen bedoeld is als voorbereiding voor het verhoor bij het CGVS - is het zo dat de vragenlijst zelve uiteraard niet zo gedetailleerd kan zijn als het verhoor zelf (RvV, 31 maart 2010, nr. 41.118). Dat het feit dat een asielzoeker een completer relaas zou hebben geleverd lopende het een voorgaand verhoor zelfs in zake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor voor de dienst vreemdelingenzaken (RvSt., dd. 3 augustus 2001, nr. 98.160, DIMOLE/Com. Gen.). Dat dit uiteraard ook geldt nopens het verhoor bij DVZ en het verhoor bij het CGVS. Dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure niet van die aard is een weigeringsbeslissing te verantwoorden (RvSt. 79.015 van 2 maart 1999, in de zaken 57.498/ VII 17.575 en 57.968/ VII 17.576). Dat zo per onmogelijke verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat de zogenaamde tegenstrijdigheden makkelijk te verklaren zijn en dat zelfs "tegenstrijdigheden", of anders gezegd "onjuiste verklaeringen niet leiden tot ongegrondheid (X, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden (Cfr. FLEERACKERS, De laatste Rechter, over oordeelsvorming, Juidisch Cahier,

Jaargang, 8, Gerechterlijk jaar, 1999-2000. Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 inde zaak VB/98/01195.RA8200). Het volstaat een redelijke verklaring te geven (Cf. DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, pp. 296). Zij werden lopende het allereerste verhoor aangemaand om zich te beperken tot een kort antwoord op de gestelde vragen, hetgeen gebeurd is.

Tijdens het onderduiken wordt de man opgegepakt. BVJ aankomst weten de gezinsleden nog niet van het wedervaren van de man. Slechts naderhand worden hen geliedelijk puzzelstukken aangereikt en kan één ander (gedeeltelijk) worden achterhaald.”

Met betrekking tot de gedragingen van de Iraanse autoriteiten en de arrestatie van haar echtgenoot, stelt verzoekster:

“Er dient besloten te worden dat het dossier zeker aanvankelijk plaatselijk werd behandeld. De man kwam maar sporadisch naar Shiraz, zodat het niet echt aannemelijk was dat door buurtonderzoek of iets dergelijks de man in kaart werd gebracht. Voorst is het zo dat geen enkele van de kerkleden het genoeg hadden om de man te ontmoeten of van diens sporadische aanwezigheid op de hoogte was. Als de man al per imossibele in beeld kwam, dan bleek dat het het om een zeer sporadische aanwezigheid ging die redelijk maakt dat hij aanvankelijk buiten schot bleef. Er wordt ook verwezen naar wat hierboven gesteld wordt.”

Dat de autoriteiten ten overstaan van haar zus te kennen gaven dat verzoekster werd gezocht als afvallige, verklaart verzoekster als volgt:

“De bestreden beslissing gaat totaal van een verkeerde onderstelling uit ;

- de overheid gaat te meer zij de zaken vanuit een radikaal Islamitische bril er van uit, dat iemand zijn dichtste familieleden gaat aangeven uit overtuiging dat men zoiets erg wel duidelijk moet vervolgen;
- uit diverse verklaringen in het dossier blijkt dat familieleden in concreto niet willen helpen als het gaat over het feit dat iemand zich bekeerd heeft tot het christendom; in het algemeen is het zo dat veel Iraneezen uit bangheid en of overtuiging niets te maken willen hebben met het Christendom ;
- juist het feit dat er strenge straffen zijn, zorgt er voor dat iemand die geconfronteerd wordt met dergelijke zaken zijn familie niet verder zal willen verwittigen
- stellen dat de betrokkene afvallig is zorgt er op zichzelf niet voor, wanneer deze boodschap direct op nuttige wijze overgemaakt zou zijn, dat er minder kans is dat de betrokkene zich zou aangeven bij de overheid nu verzoekende partij arrestatie van kerkleden had gezien en de eventuele mededeling tout court dat een huiszoeking bij de zuster die aa de overkant van de straat woonde, logisch gezien al diende te betekenen waarom mevrouw M. (...) zou gezocht worden;
- verder blijkt uit de beslissing dat de zuster in concreto al te weinigbereid bleek om informatie te geven
- één en ander lijkt ook consequent met de methode van de overheid zoals in de feiten weergegeven door het CGVS, bij de feiten van de bestreden beslissing zoals aangegeven in het dossier M. (...), blijkbaarVdoet de overheid dit bij elke inval ten einde de medewerking te krijgen.

Door de aard van het onderzoek duidelijk te maken kan men niet alléén positief motiveren om mee te werken, maar ook juist de betrokkene bang maken om ongelovigen op geen enkele wijze te helpen. Er is al gesteld dat deze mededeling op zichzelf niet de kansen beknot dat de betrokkenen zich eventueel zouden aanmelden bij de overheid. Het kan bovendien zijn dat deze mededeling als het slecht zou uitdraaien voor de overheid en toch de vluchtenden zouden verwittigd worden, dit inhoudt dat er op één of andere manier zou moeten gecommuniceerd worden. Door de onderschepping van communicatie, en men denke dan de mobiele telefoon van mevrouw M. (...), zou men eventueel te weten kunnen komen waar zij zich zou bevinden.

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden of de gedragingen van de asielzoeker of een andere betrokkene te toetsen aan de situatie zoals gedacht en voorgehouden door de administratieve overheid al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen of doen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr.Cass., 22 januari 2009, AYR. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat àiet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983”, R.W. 1988 89,997; Cass. 17/11/2005,P&BÉ 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986 87, 1772).

De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 van 14 decembir 2016).”

Betreffende het aan verzoekster en haar kinderen verweten gebrek aan kennis omtrent de inval in de woning van verzoekster en de zoektocht vanwege de autoriteiten, zet verzoekster uiteen:

“De betrokkene was op dat moment niet aanwezig en moet op basis van de weinige elementen die zij te horen kreeg pogen om de gebeurtenissen desnoods via een beredeneerde gok bij elkaar te puzzelen. Hetgeen dus gereleveerd wordt kan dus verschillen op welke wijze men de puzzel legt en dus verschillen. In die zin bestaat er niet één waarheid. De zuster van M. (...) was daarbij niet bereid om al te veel details nopens de vervolging te geven. Het is ook zo dat van haar niet kan verwacht worden dat zij navraag gaat gaan doen bij de burens. Zich gaan bevragen naar details bij burens en die vervolgens gaan overmaken aan haar zus lijkt mij te gevaarlijk en van het goede te veel gevraagd. Het doen van een inval gebeurt niet noodzakelijk om een betrokkene op een bepaalde plaats aan te treffen, het kan evengoed een zoektocht betreffen naar verdere aanwijzingen in het lopende onderzoek of naar aanwijzingen waar de betrokkenen naar toe zijn gegaan, al dan niet met de hoop dat de betrokkenen nog even langsgeweest zijn in hun woning en of zij derden opdracht gegeven hebben om daar nog iets af te halen, men vergete niet dat betrokkene en haar gezin hals over kop vertrokken zijn. Langs gaan betekent niet noodzakelijk dat men hoopt de betrokkenen op die plaats aan te treffen.

In de Iraanse context spreekt men over bepaalde zaken zoals bekering, christelijke godsdienst in de regel niet of zeer kort of zeer beperkt. De zuster wilde zeker haar eigen leven en levensomstandigheden in gevaar brengen. Aannemen dat zo iets zo maar in detail kan is uiteraard uit den boze. Bij maken van een film en het overmaken van een film van wat duidelijk een woning van een burger is, kan altijd nog een andere uitleg gegeven worden bijvoorbeeld alsof de in België levende familie nog heimweh had naar de vroegere woonplaats. Het is trouwens op uitdrukkelijke vaag van verwerende partij dat een dergelijk bewijs werd aangedragen. In het algemeen is het zo dat het algemeen aangenomen wordt dat de telefoon wordt afgetapt. Mensen voelen zich in het algemeen gevolgd door de overheid, ongeacht of het objectief zo is dat één ieder effectief gevolgd wordt (DFAT country report Iran p. 34, stuk in het bundel van de verwerende partij).

Vergeete men ook niet dat het CGVS ook zelf gevraagd heeft om lopende het dossier een aantal stukken te bezorgen. Wanneer dit dan gedaan wordt reageert verwerende partij blijkbaar deloyaal door dit ten ten kwade te duiden.

Probleem is en blijft dat de betrokkene in België leeft en geen enkele controle heeft over de daden van personen levende in Iran.

Een zelfde uitleg geldt uiteraard voor de kinderen.

Over het exact aantal politieagenten is het uiteraard zo dat zeker bij gebeurtenissen die men zelf niet meegemaakt heeft, en dergelijke zaken niet meer weet. Het gaat hier niet om een soort examen waarbij men de kennis van de examenstof dient af te dreunen als het een geheugenles zou zijn.”

Vervolgens gaat verzoekster in op het aan haar en haar kinderen verweten gebrek aan informatie over de arrestatie en vrijlating van haar echtgenoot. In dit kader voert zij aan:

“Probleem is en blijft dat de betrokkene in België leeft en geen enkele controle heeft over de daEen van personen levende in Iran. De betrokkenen zijn niet bij de gebeurtenissen geweest en kunnen de echtgenoot van M. (...) niet verplichten om de details die zijn zouden wensen te krijgen te vernemen. Het CGVS neemt blijkbaar volkomen ten onrechte aan dat de man in alle vrijheid vermag te spreken. Trouwens lijkt het zo dat het niet vaststaat dat de betrokken echtgenoot van alles wel degelijk op de hoogte is. Het is immers algemeen gekend dat personen op een onbekende plaats worden vastgehouden en dat familieleden en anderen er niet achterkomen waar. Als mijnheer dit niet wenst en durft te doen, dan houdt de kous af. De kinderen zijn afhankelijk van wat de moeder kan vernemen. Verwerende partij man niet opleggen dat iemand zichzelf in gevaar brengt. Als de betrokkene maar een aantal zaken wil geven met mondjesmaat omdat hij dit anders onveilig vindt mag dit niet tot consequentie hebben dat dit een motief wordt ten einde een asielaanvraag te weigeren.

Vergeete men bovendien niet dat mijnheer nog steeds gelet op het feit dat hij redelijk ver van de overige gezinsleden kon voorhouden dat hij van niets wist van de godsdientige activiteiten en hij er in ieder geval niet bij betrokken was. Als hij zelf te veel lost ten einde de ongelovige honden te helpen, dreigt hij dit te compromiteren. Bovendien werd de informatie met ondjesmaat gegeven, zodat het mogelijk is dat de puzzelstukken op verschillende momenten op verschillende wijzen werden gelegd.

Mevrouw M. (...) kon haar zussen enkel bewegen om te bellen naar diens man, wat in het begin zelfs otaal geen gehoor opleverde. Zij kon zeker niet opleggen dat haar zussen zich zouden verplaatsen naar Teheran; de zusse waren te bang en te bevreesd zelf in de problemen te komen.

In het algemeen is het zo dat het algemeen aangenomen wordt dat de telefoon wordt afgetapt. Mensen voelen zich in het algemeen gevolgd door de overheid, ongeacht of het objectief zo is dat één ieder effectief gevolgd wordt (DFAT-country report Iran p. 34, stuk in het bundel van de verwerende partij).”

Verzoekster vervolgt, inzake haar reisweg en deze van haar kinderen, de gedurende deze reis gebruikte documenten en de reden waarom haar echtgenoot nog in Iran vertoeft:

“Het is niet ongewoon dat wie een land ontvlucht zich weinig vragen stelt, voornamelijk wanneer dit een eenmalige gebeurtenis betreft. Men gelooft de de smokkelaar het nodige doet en men vertrouwt hierop en men weet gewoon van toeten nog blazen. De bestreden beslissing geeft voor zover nodig niet aan waarom dit element voldoende doorslaggevend zou kunnen zijn.

Hieruit blijkt dat er wel degelijk moeite werd gedaan om aan informatie te raken. Tijdens het eerste verhoor heeft zij aangenomen dat het zou gaan om praktische beslommeringen, hetgeen aannemelijk was. Door het tijdsverloop werd deze reden evenwel niet langer aannemelijk, en kon zij gelet op wat wel gezegd werd afleiden dat er een uitreisverbod opgelegd werd. Wanneer er uiteindelijk niets van in huis kwam voor mijnheer kon zij er aldus in ieder geval ithalen dat Iran verlaten niet tot de mogelijkheden behoorde. Het is bovendien niet noodzakelijk dat wanneer men voor drie personen een dure smokkelaar kan betalen, men dit voor zichzelf alléén nog eens kan herhalen. Het is zeer goed mogelijk dat de middelen daartoe uitgeput zijn en/of de juiste weg/smokkelaar niet meer aanwezig is. Verder is het algemeen gekend dat in het Covid 19 tijdperk het aantal reizen en reismogelijkheden kennelijk beperkt. Bijvoorbeeld gaan beeren de toerist in Parijs te gaan uilhangen kan normaalgezien niet gelden als verantwoording van een reis. De gezinsleden hadden het probleem van een directe gevaarsituatie en hadden de mogelijkheid niet te wachten. De vader werd opgepakt en weer vrijgelaten. Hieruit volgt dat het gevaar na de vrijlating toch kennelijk kleiner was geworden, te meer er als objectief element dient benadrukt te worden dat het normale leven van de vader zich op enkele honderden kilometer van de overige gezinsleden afspeelde, waardoor hij de mogelijkheid heeft en had geloofwaardig voor te houden dat hijzelf niet betrokken was en onwetend was. Die arme sukkelaar kan toch niets aan de afvalligheid doen...

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het gezin semi-officieel gereisd zou hebben, waarbij het bij het verlaten van Iraan via de juiste poort het mogelijk was om te kunnen ontsnappen. De bestreden beslissing heeft het over een zeer dure en complexe manier om ht land te ontvluchten; in die zin zou het niet onlogisch zijn dat de man dit geen twee keer kan betalen en/of organiseren. Twee keer een dergelijke on0snapping pogen zou wellicht van het goede te veel zijn geweest; dit dan nog los van de Corona-crisis die reizen, zeker wanneer zij niet als essentieel kunnen worden voorgehouden, toch een zeer ongewone zaak maakt.”

Met betrekking tot Elham, geeft verzoekster aan:

*“Vanuit de interne logica van het dossier lijkt het zo dat de betrokkene zo wie so niet zou kunnen worden gecontacteerd (zie voor een voorbeeld van louter lid zijn van een huiskerk dat 8 jaar gevangenis oplevert, effectief ondanks ernstige ziekte : *Medically-Vulnerable Iranian Christian Summoned for Prison en Iranian Convert Couple Face Prison Summons*). Zoals al werd gesteld zijn de premissen waarop dit motief steunt al volkomen onjuist. Zelfs als men de redenering in de bestreden beslissing per imossibele quod non volgt, dan is het nog niet ongewoon dat wanneer iemand louter zou emigreren zijn schepen zou verbranden. Het volstaat dus dat iemand tout court diens gegevens verwijderd om te concluderen dat men geen contact kan hebben bij gebreke aan contactgegevens.”*

Waar in de bestreden beslissing aangehaald wordt dat haar kinderen niet veel konden vertellen over haar bekering, stelt verzoekster:

“Er wordt niet opgegeven waarom men bepaalde veronderstellingen in verband met geloofsen geloofsbeleving naar voren schuift, te meer nu het Protestantse geloof zich in verschillende gedaanten of strekkingen kan vertonen, die bovendien dan nog geografisch en cultureel kunnen verschillen.

Geografisch en cultureel is het zo dat in liaan het zo is, dat men niet (erg) expliciet zal sprekn over zaken waarover men gelet op het ondedrukkend regime niet geacht wordt te spreken, zoals geloof en het komen tot geloof. Als men er al over spreekt zal dit aarzelend en zeer traag gebeuren. In die zin gaan onderstellen dat men binnen een gezin al te expliciet zal spreken over hoe en wanneer het geloof concreet hem of haar geraakt heeft is al te onwaarschijnlijk in die context. Komt daarbij nog de strekking van het Protestantisme waartoe verzoekende partij en haar gezin behoren geen jubilante vorm van protestantisme is, waarbij stante pcde op trionfantalistische ijze een inkijk wordt gegeven in het bereiken van het geloof als het ware in een haleloeia moment. De Iraanse kerk in Roeselare is gelet op de oorsprong en de aard van haar kerk zelve geen protestantse kerk die het geloof uitdraagt in een soort triomf-vertoning.

De bestreden beslissing gaat zonder meer uit van een uitgangspunt zonder te verklaren waarom men in het gezin van de familie M.-A. (...) hier van uit dient te gaan, dit des te meer nu men niet vanuit algemeenheden vermag te oordelen in een vluchtelingendossier.

Het gaat niet op het verwachtingspatroon van de ondervrager te projecteren aan de concrete gedragingen van de verzoekende partij. De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 van 14 december

2016).Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden of de gedragingen van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen of te doen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass.. 22 januari 2009. A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89.997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986. R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas.,1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009-2010. 1064).

De bestreden beslissing poogt hier op te leggen dat men redelijke verklaringen dient op te geven voor het waarom men toetreedt tot het christendom. Men is op een bepaald moment geraakt, zonder dat dit een redelijke uitleg behoeft of één of ander mistiek verhaal, te meer daar de kinderen niet bij het bekeringsproces van de moeder betrokken waren, de moeder was al redelijk ver geëvolueerd het moment dat de kinderen van iets wisten.”

Dat haar zoon niet over de ontdekking van de christelijke boekjes sprak met haar dochter, verklaart verzoekster als volgt:

“Gelet op het bovenstaande dient met te bemerken dat de gedragingen binnen één en dezelfde familie juist contant zijn. Bovendien is het zo dat in de Iraanse context zal een dergelijke ontdekking alvast al niet direkt aanleiding geven tot een gesprek wanneer men van de andere al niet weet dat hij of zij al christelijk is. In eerste instantie zal men zich eerder beraden wat met dit gegeven te doen of zal men als men een eerder gemotiveerde aanhanger is van de Islam en overheid dit al dan niet direkt aangeven bij de overheid. Er is trouwens een duidelijke constante te bemerken inwaarover men met Farimah spreekt nu verder in de beslissing blijkt dat Farimah blijkbaar te weinig kan vertellen over de motieven van bekering van haar zus over een dergelijk iets wordt blijkbaar niet echt of diepangaand gesproken met Farimah. Er wordt verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld.

Er wordt niet opgegeven waarom men bepaalde veronderstellingen in verband met geloofsen geloofsbeleving naar voren schuift, te meer nu het Protestantse geloof zich in verschillende gedaanten of strekkingen kan vertonen, die bovendien dan nog geografisch en cultureel kunnen verschillen.

Geografisch en cultureel is het in Iran het zo dat men niet (erg) expliciet zal spreken over zaken waarover men gelet op het ondedrukkend regime niet geacht wordt te spreken, zoals geloof en het komen tot geloof. Als men er al over spreekt zal dit aarzelend en zeer traag gebeuren. In die zin gaan onderstellen dat men binnen een gezin al te expliciet zal spreken over hoe en wanneer het geloof concreet hem of haar geraakt heeft is al te onwaarschijnlijk in die context. Komt daarbij nog de strekking van het Protestantisme waartoe verzoekende partij en haar gezin behoren geen jubilarante vorm van protestantisme is, waarbij stante pede op trionfantalistische wijze een inkijk wordt gegeven in het bereiken van het geloof als het ware in een haleloeia moment. De Iraanse kerk in Roeselare is gelet op de oorsprong en de aard van haar kerk zelve geen protestantse kerk die het geloof uitdraagt in een soort triomf-vertoning.”

Inzake het aan haar en haar kinderen verweten gebrek aan informatie over Elham en de pastoor van hun huiskerk, betoogt verzoekster:

“Nergens blijkt waarom de bestreden beslissing meent dergelijke vooronderstellingen kan poneren laat staan in een concreet dossier. Omdat men iemand al kent, van elders dan het geloof gelden blijkbaar de normale veiligheidsvoorschriften niet. Verraad komt nochtans gewoonlijk van wie dicht bij te verraden persoon staat, want om iets te verraden moet men uiteraard de betrokkene voldoende kennen. De wedervaren van de apostel Judas uit de bijbel illustreert een dergelijk gegeven wonderbaarlijk.

De bestreden beslissing gaat er zeer verkeerdelijk van uit dat wie tot het protestants geloof overgaat en zich bekeerd de motieven dient op te geven van wie haar of hem daartoe gebracht heeft, en diens entourage. Dit is uiteraard een kennelijk onredelijke assumptie. Dit gaat nog veel minder op in de Iraanse context, waar men van nature daar niet over praat. Verder wordt niet gesteld waarom het van enige relevantie zou zijn hoe lang men al bezig zou zijn met hun huiskerk. Evenmin lijkt het de vraag aan de orde naar de studies van de voorganger. Wie aanneemt dat iemand zal gaan opgeven waar hij het protestanisme heeft bestudeert, daar waar de Iraanse overheid klaar zit om te gaan vervolgen en streng te bestrafen poneert iets ennelijk onredelijks. Het vergen van een dergelijke kennis is te los om los te lopen, en strookt niet met andere motieven in de beslissing waar gesproken wordt over strenge bestraffing voor religieuze activiteiten die zouden beletten dat een betrokkene zich zelf zou aangeven bij de overheid. De bestreden beslissing lijkt daarenboven nog de eventuele gevolgen te beperken tot de direkt betrokkenen, maar vergeet daarbij dat telkens iemand anders voor introductie in het christendom gezorgd heeft. Het gaan vergen dat wie toetreedt tot een huiskerk, éénmaal opgepakt eeâ cadeau aan

informatie wordt voor de Iraanse overheid, die ook de derden verder kan aanpakken, de derden waarvan de echtelieden juist tot het christendom gekomen zijn of waar het christendom werd aangeleerd.

Voor de volledigheid geeft verzoekende partij en diens meerderjarige gezinsleden aan, dat zij ook geen dergelijke onredelijke vragen gesteld heeft aan broeder Faram, met wie zij nochtans in langere perioden in diezelfde auto plaatsnamen. Gewoon door het verwerven van kennis van de bijbel en het geloof en het volgen van religieuze activiteiten zoals diensten en bijbellessen wordt aan gevoeld dat men op geloofsvlak juist zit, zonder dat daarbij irrelevantevragen aan de orde zijn.

De vergelijking van de raadsman gaat heden ten dage zeker op, nu ingevolge coronamaatregelen er maar 15 mensen naar een begrafenis mogen. Bovendien is het zo dat bij gewone kerkdiensten, zeker in de protestantse kerk het aantal mensen beperkt, zodat men al mag aannemen dat men de medegelovigen kent. Tot enige jaren geleden organiseerde de balie elke jaar bij het begin van van het gerechterlijk jaar een mis. Daarbij kenden de aanwezigen elkaar (buiten de Zuster van Sint-Niklaas die in hun eigen kapel meevieren). Niemand die er aan dacht aan de Deken te vragen waar hij gestudeerd had en wanneer hij christen was geworden. In het algemeen is het zo dat men kiest om al dan niet een eredienst te volgen zonder vragen te stellen naar hoe de voorganger christen geworden is, geroepen is en waar hij studies gevolgd heeft.

De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 van 14 decemb:r 2016). In casu zijn die eigen verwachtingen al te onredelijk en te ongerijmd om nog van een zorgvuldige belissing te kunnen spreken, aernand opleggen om als een soort dedective zich te bevragen over een voorganger lijkt al te onredelijk.

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden of de gedragingen van de asielzoeker te toetsen aan de situatie zoals gedacht en voorgehouden door de administratieve overheid al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen of doen, daar waai' vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr.Cass., 22 januari 2009, AYR. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het beCij's op basis van vermoedens daarop nietkan gebaseerd zijn; een feit dat àiet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 0988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986 87, 1772)."

Over de volgens verweerder vreemde voorzorgsmaatregel in de huiskerk, stelt verzoekster:

"Het is een algemeen gebruik in Iran om te werken met voornamen uit veiligheidsvoorschriften, dit zelfs ongeacht of de personen in kwestie al dan niet met elkaar verbonden zijn. Wat betreft voormeld koppel Elham/ Fereydoen dient benadrukt te worden dat zij enkel Elham voor het Iraanse jaar 1395 kende. Haar man en hun dochter waren daarvoor niet gekend. Op die manier kende zij dus maar één van de personen (iets) meer en dan nog uit een toch ver verleden, waar zij in diezelfde buurt woonden en naar een zelfde school gingen, alvorens totaal andere wegen uit te gaan. De anderen zijn maar in beeld gekomen lopende het verder proces/evolutie om christen te worden. Het is bovendien zo dat dit veiligheidsvoorschrift zijn nut zou kunnen hebben, gelet op het nog niet aan de familie gelieerde koppel. Ook hier zijn de vooronderstellingen van de verwerende partij al zijn ze geponeerd as een wet van meden en perzen kennelijk onjuist. De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 vaD 14 december 2016)."

Inzake de verklaringen van haar kinderen over hun eerste huiskerkbezoek, doet verzoekster gelden:

"Dat men niet (meer) weet wat er juist werd besproken in een eerste kerkdienst lijkt niet echt relevant te zijn. Dit behoorde duidelijk tot een verkenning van, een geleidelijk proccproce. Men is eerst nieuwsgierig en wordt dan eerder geleidelijk overtuigd om toe te treden tot het christendom. Men memoriseert dit moment niet ten einde het01ater in een asielrelaas te gaan gebruiken. Eigenlijk zou het eigenaardig zijn als iemand dit zou herinnerDn. Geloof- en bekering gebeuren niet door één preek en het bijwonen van één welbepaalde dienst.

Ook hier zijn de vooronderstellingen van de verwerende partij al zijn ze geponeerd als een wet van meden en perzen kennelijk onjuist. De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 van 14 december 2016).

Het is niet onlogisch dat hij met diens tantes niet gecommuceerd heeft over de vraag wat zij vonden van diens bekering; dit lijkt een onnodig taboeonderwerp dat enkel risico's met zich meebrengt. In de

Iraanse context hierover spreken lijkt kennelijk uit de boze. Vergete men ook niet dat de zus van M. (...) bij de inval bij haar op de hoogte gebracht werd van de bekering. In het algemeen is het zo dat het algemeen aangenomen wordt dat de telefoon wordt afgetapt. Mensen voelen zich in het algemeen gevolgd door de overheid, ongeacht of het objectief zo is dat één ieder effectief gevolgd wordt (DFAT-country report Iran p. 34, stuk in het bundel van de verwerende partij).

In Iran vertelde het gezin M. (...) hierover niets.

Het zou eerder bevreemdend zijn mochten dergelijke vragen door de betrokkenen als het ware met de glimlach zouden worden beantwoord. Nergens is trouwens duidelijk waarom dit punt van enig belang zou kunnen zijn. Ook de zus van M. (...) die in België woont geeft niets om het al dan niet protestants zijn van het gezin M. (...); dat zij in alle vrijheid gelukkig zijn is voor haar de belangrijke kwestie.

Ook hier zijn de vooronderstellingen van de verwerende partij al zijn ze geponereerd als een wet van medn en perzen kennelijk onjuist. De protection officer dient niet uit te gaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is dat de feiten zich voordeden zoals verzoeker releveerde. (RVV nr. 179 408 van 14 december 2016; RVV nr. 179 409 van 14 december 2016).”

Vervolgens gaat verzoekster in op haar religieuze activiteiten en deze van haar kinderen in België. Dienaangaande voert zij aan:

“Zoals reeds gesteld kunnen de motieven van verwerende partij minstens voldoende weerlegt worden. Trouwens bij het zich zogezegd bekeren om geloofsredenen waren een aantal verklaringen zoals ze thans afgelegd werden niet afgelegd; het relaas had kennelijk beter afgestemd op een aantal gevoeligheden van het commissariaat-generaal zoals thans blijkt uit de beslissing.

Als de redenering van verwerende partij gevolgd wordt, dan is het aangewezen om na een vlucht om religieuze reden vooral niet te zoeken waar men zijn geloof en geloofpraktijk kan terugvinden, dit ten minstens als men erkend wil worden als vluchteling. Dit lijkt wel een erg perverse redenering om juist verder bescherming te zoeken voor diens religieuze activiteiten moet men deze vooral niet terug uitoefenen in het land waar men naartoe vlucht. De normale redenering lijkt dat wie vlug diens eigen kerk zoekt juist blijk geeft van motivering die de waarachtigheid van het geloof ondersteunt. Men kan evengoed poneren dat wie naar links loopt, bewezen heeft naar rechts te lopen, daar naar links lopen bewijst dat men naar rechts loopt. Mevrouw M. (...) heeft inderdaad wat de kat uit de boom gekeken, in de hoop dat er spoedig nieuws zou komen over haar man en waar hij eventueel zou belanden. Toen er niet direkt nieuws gekomen is, werd de asielaanvraag ingediend. Ook hier dient gewag gemaakt te worden van een keuze die wellicht beter had kunnen gemaakt worden... De ideale wereld is evenwel een utopie.

Hetgeen verwerende partij voorhoudt zou betekenen dat een gezin met 3 volwassen personen en een niet zo jeugdige minderjarige er in zou slagen een geloofsgemeenschap die geacht wordt iederen goed te kennen en voldoende te doorgronden voor de gek te houden; dit vergt toch binnen één gezin het bestaan van zeer getalenteerde toneelspelers in cmbinatie van wel erg domme kerkleden, waaronder een voorganger. Broeder Faram bedriegen lijkt daarenboven nog moeilijker nu in de niet cornatijden een auto gedeeld w'erd ten einde zich naar de kerk te begeven. Hoe kan men iemand met dergelijk bedrog heerhaaldelijk onder ogen komen, is een al te groot raadsel. Eén en ander zou dan nog betekenen dat men bereid is voorganger A. (...), familielid uit Amerika, meerbepaald Canada, en Duitsland zou voor de gek wensen te houden; ook deze wordt dan geacht zich te laten misleiden. Wie niet echt geloofd zal er zeker gelet op het feit dat het hier gaat om toch een langer peroide zal zeker ontmaskerd worden niet langer welkom zijn in de geloofsgemeenschap. Dat men er vlugger in slaagt de weg naar het geloof te vinden dan een asielaanvraag in te dienen wijst niet noodzakelijk op het feit dat me gelooft om asielredenen. Het kan er juist op wijzen wat mevrouw M. (...) en haar gezinsleden echt belangrijk vindt. Bedrog, zeker van dergelijke schaal kan niet zonder meer vermoed worden.

Er liggen een aantal verklaringen neer die het bewijs vormen van het feit de verzoekende partij en diens gezin echte christenen zijn. Er waren al een aantal verklaringen neergelegd lopende de behandeling van het dossier voor het CGVS. De Heer R. (...) herinnert zich de belangstelling van de familie in de bijbelCtudie en hun trouwe aanwezigheid en heeft geen reden om te twijfelen aan hun oprechtheid. Hij verwondert zich over het feit dat de andere oud cursisten wel erkend werden als vluchteling en deze familie niet. A. J. (...) heeft regelmatig contact met de familie en ziet dat de familie constant zoekt naar verbondenheid met Christus en zij regelmatig aan hem en ook aan anderen gebed vragen. Hij ziet een groeiend geloof en stelt dat het om echte gelovigen gaat. In het attest wordt ook weergegeven dat zij geloofwaardig en te vertrouwen is, een belangrijke qualificatie in de de cultuur van de regio.

Internationale bescherming kan in regel ook geboden worden voor activiteiten buiten het land van herkomst (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 285 ; UNCHR. Note on refugiéé sur place claims, februari 2004). Er mag immers geen voorwaarde worden toegevoegd aan het verdrag van Genève of aan de Vreemdelingenwet. Zelfs indien de asielzoeker

opzettelijk de voorwaarde van zijn asielaanvraag geschapen heeft, uit zuiver opportunistische redenen om niet teruggestuurd te worden naar het land van herkomst, dan kan deze in het land van herkomst blootgesteld worden aan vervolging (BODART, S., *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, 2008, 185; DENYS, L., *Overzicht van het Vreemdelingenrecht*, UGA, Kortrijk, 2012, p. 285). Het staat vast dat mevrouw M. (...) en diens ganse gezin kerkdiensten en andere activiteiten hebben gevolgd, zoals bijbelstudie en dit wordt trouwens ook door de bestreden beslissing weerhouden. In principe kan men niet eisen dat erzoekende partij diens religie opgeeft wanneer zij zou moeten terugkeren naar Iran. Zich als christen verborgen houden lijkt trouwens niet mogelijk.

Wanneer verzoekende partij zouden moeten terugkeren naar Iran, dan zou zij moeten gaan zoeken waar er juist een christelijk protestantse huiskerk is; dit is iets dat in Iran uiterst moeilijk is en gevaarlijk nu groepjes/huiskerken in Den korte tijd ontstaan en terug kunnen verdwijnen. Het betreft steeds kleine verplaatsbare groepjes niet direkt te identificeren door een buitenstaander. De zoektocht terug vanuit het niets is uiteraard zeer gevaarvol. Men moet zich profileren als christen om binnen te raken, hetgeen in de Iraanse context met wantrouwen niet altijd resulteert in het gewenste resultaat. Men kan uiteraard niet opleggen dat verzoekende partij die nog teeds zoekende is naar verdieping in het geloof en die dit niet alléén nodig heeft voor haar zieleheil maar ook nodig heeft om haar leven waar volledig op de rails te krijgen verstoken zou blijven van toegang tot een volwaardig geloof. Het zou voor verzoekende partij kennelijk niet kunnen volstaan om ergens in het totaal verborgene als einselganger christen te zijn, toestand die reeds voor een gewone gelovige onaanvaardbaar kan zijn.

Er is trouwens een belangrijk gegeven totaal niet gewaardeerd in de bestreden beslissing. De jongste dochter Farimehr heeft zich ook bekeerd. Als deze naar Iran wordt teruggekeerd zal zij zich veraden door een onaangepast gedrag, is er een imminent risico dat zij het wedervaren in het Westen zal vertellen aan medeleerlingen, al dan niet nieuwe gekenden en voornamelijk op school is er een zeer sterk gevaar dat zij één en ander zal verraden.”

Verzoekster vervolgt:

“Het is zeer goed mogelijk dat juist de protestantse godsdienst voor allen geen voorwerp van kritiek is en dat men inderdaad niets fundamenteel in brengt of wil inbrengen tegen diens geloof. Volgens de verzoekende partij en âiens meerderjarige gezinsleden is het christendom de enige manier om te komen tot redding. Als iemand het Christendom onarmt. Krijgt hij niet direkt het idee dat er gebreken in zitten. Farimah dien niet noodzakelijk de gemotiveerde reden van haar minderjarige zus te kennen. Het volstaat te weten dat de zus in één gezin leefde en het leven het streven naar christenheid van de andere gezinsleden meemaakte. Hier dient niet echt een al te expliciete reden te kunnen worden opgegeven. Er wordt verwezen naar hetgeen reeds gesteld werd nopens de verklaringen op dit punt nopens het bekeringsproces en bekering van de overige familieleden. Deze verklaringen zijn binnen hetzelfde gezin constant. Alsof er een onterechte bekering en godsdienstsbeleving zou zijn werd al afdoende ontkracht.”

Verder gaat verzoekster in op haar activiteiten op Facebook. Zij geeft in dit kader aan:

“Zoals reeds gesteld is de bekering niet opportunistisch. De bekering en religieuze activiteit in Iran en België zijn zoals reeds gesteld oprecht en worden door de soms al te ver gezochte redeneringen/argumenten niet onderuitgehaald.

Langs de ene kant stelt de beslissing dat bekering streng zou worden gestraft en langs de andere kant beweert men in diezelfde beslissing alsof men geen interesse zou hebben in wie als christen in het buitenland zou geleefd hebben. Men diene ook te vermelden dat de periode waarin men zich als christen gemanifesteerd een vrij lange periode is van ongeveer drie jaren. Een keer iets gepubliceerd is in de nieuwe media dan is dit eventueel toegankelijk geweest, zodat het wissen van van een facebookaccount die in het verleden werd bekeken een zinloze operatie blijkt. Op de nieuwe media heeft men ook geen controle op de echte identiteit van wie het reeds gevolgd heeft; het is dus zeer goed mogelijk dat overheidsdiensten met nepprofielen al de nodige informatie gehaald hebben.

Het is traditioneel zo dat de bannelingen/immigranten al in de gaten worden gehouden door de Iraanse overheid. In het algemeen is het zo dat de Iraanse overheid totaal onschuldige mensen of mensen van wie de schuld niet bewezen is, niet alléén in gevangenissen stopt, waarbij familieleden in het ongewissen blijven waar zij zijn, laat staan dat men de familie kan gaan bezoeken. In deze gevangenschap raakt wordt men al te vaak gedood.

Diegene van wie de bekering van de Islam tot het Christendom wordt gereleveerd riskeert arrestatie, vervolging en detentie (DFAT-country report Iran p. 34). Mensen voelen zich in het algemeen gevolgd door de overheid, ongeacht of het objectief zo is dat één ieder effectief gevolgd wordt (DFAT-country report Iran p. 34, stuk in het bundel van de verwerende partij).

Het is mogelijk dat de overheid de online activiteiten van activisten in exile monitoren! COI Focus, Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten p.7). Er wordt informatie vergaard over

personen die zich in het buitenland bekeerd hebben (p. 7), hetgeen inhoudt dat zelfs ongeacht van het waarheidsgehalte van de gebeurtenissen in Iran, het zo is dat mag worden aangenomen dat er informatie wordt verzameld van wie zich laat dopen. Welomschreven geloofsgroepen worden gevolgd (COI Focus, Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteitenp. 7).

Het is zo dat de Iraanse kerk in Roeselare een gekende geloofsgemeenschap heeft, met ondermeer regelmatig nieuwe bekeringen/dopen. In die zin lijkt dit een zeer interessante geloofsgemeenschap om te volgen voor de Iraanse overheid. Het is evident dat de overheid een forum van christelijk geloof specifiek gericht op mensen die de Iraanse taal spreken, zal volgen, zeker nu het CGVS niet zal ontkennen dat in de geloofsgemeenschap een aantal bekeerlingen zitten van Iraanse oorsprong, hetgeen trouwens ook evident lijkt. Persecution, international Christian Concern publiceerde op 14 maart 2024 op diens website <https://www.persecution.org> "Iran Considers Social Media National Security Threat" een artikel waarin te vinden is dat de nieuwe media als bedreiging van de nationale veiligheid in de gaten worden gehouden. Het Christendom op zichzelf vormt een bedreiging voor de nationale veiligheid. ("Iran Considers Social Media National Security Threat" Persecution, international Christian Concern te vinden op <https://www.persecution.org>).

In het cedoca rapport vindt men een vrij recent geval van een afgewezen asielzoekster, die bekering tot het christendom ingeroepen had, terug, een geval dat kon rekenen op persbelangstelling. Hier werd de betrokkene gearresteerd en op borgtocht vrijgelaten in afwachting van het proces (COI Focus, Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten, p. 15). Ook het recentste rapport van Amnesty international releveert vervolging (AI, Amnesty International, Iran 2020, 7 april 2021 te vinden op <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/iran/report-iran/> of <https://www.ecoi.net/en/document/2048569.html>).

Er is trouwens een belangrijk gegeven totaal niet gewaardeerd in de bestreden beslissing. De jongste dochter Farimehr heeft zich ook bekeerd. Als deze naar Iran wordt teruggekeerd zal zij zich veraden door een onaangepast gedrag, is er een imminent risico dat zij het wedervaren in het Westen zal vertellen aan medeleerlingen, al dan niet nieuwe gekenden en voornamelijk op school is er een zeer sterk gevaar dat zij één en ander zal verraden."

Met betrekking tot de motivering aangaande de overige, door haar neergelegde documenten, stelt verzoekster:

"Dat de gebeurtenissen op een bepaalde plaats zoals gesteld in de verhoren wel degelijk konden plaatsvinden is een ernstige indicatie voor de waarachtigheid van de feiten. Het bewijs van diens identiteit en het dus niet aannemen van een valse identiteit draagt evenzeer bij tot de geloofwaardigheid. Alle elementen die wijzen op een bekering en volgehouden activiteit zijn ook een ernstige indicatie van een echt beleefd geloof. Het gaat niet op om volharden te geloven te zien als een negatief element. Wat betreft de gegevens van de tolk werd er duidelijk op gewezen dat de raadsman niet de beschikking had over een native farsi tolk, hetgeen niet noodzakelijk zorgt voor grotere detaillering en nauwkeurigheid, dan wanneer dit gebeurde met een echte Farsi tolk. De bestreden beslissing dient de stukken te waarderen in de context dat ze werden neergelegd. Het wikipedia-fragment wordt evenzeer enkel genomen omwille van de strikt inhoud ervan en niet omwille van de reden waarom het werd neergelegd : het is minder mogelijk of zelfs onmogelijk om aan documenten en dergelijke meer te raken nu voormelde stad het voorwerp van vernieling en oorlogstoneel was.

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is, nu de neergelegde stukken eenzijdig worden beoordeeld."

Betreffende de opmerkingen van haar advocaat met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt verzoekster verder:

"Dat dient opgemerkt te worden dat een aantal correcties wel degelijk nodig waren en dat deze elementen trouwens grotendeels niet werden weerhouden in de bestreden beslissing, - en dus trouwens niet tot huidig debat kunnen behoren - , daar wel degelijk een aantal elementen uit de bemerkingsen zoals verzonden door de raadsman werden opgenomen ten einde te pogen de beslissing te motiveren. Het recht om verklaringen te corrigeren behoort nu éénmaal tot het hoorrecht zoals vastgelegd in de wetgeving en volgende uit het hoorrecht en de rechten van de verdediging. Dit recht moet nuttig kunnen worden uitgeoefend (Cfr. RVV 26/2/2019, nr. 217.479 en RVV 26/2/2019, nr. 217. 481). De passage over de werking van het commissariaat-generaal komt zeer bevreemdende over en kan eerder contraproductief werken. Om het met een boutade te zeggen enkel de paus is onfeilbaar. Een andere interpretatie schendt artikel 57/5 quator van de vreemdelingenwet."

Verzoekster betoogt voorts:

“Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel motief opgeeft nopens het al dan niet verlenen van subsidiaire bescherming, zodat de bestreden beslissing onmogelijk gemotiveerd kan zijn.”

Tevens geeft zij aan:

“De bemerkingen en stukken werden trouwens niet meegestuurd bij het dossier dat de raadsman vermocht te ontvangen.”

Voor zover nodig, wijst verzoekster nog op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Volgens haar kunnen deze determinerend zijn voor het lot van het dossier daar waar zij ook kaderen in het recht van verdediging. *“Verzoekende partij wenst gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet nieuwe stukken neer te leggen die de kans op asiel of op subsidiaire bescherming kennelijk vergroten, daar waar de neerlegging van nieuwe stukken uiteraard ook kan in het kader van de uitoefening van de rechten van verdediging. Deze stukken werden lopende de beroepsakte reeds inhoudelijk besproken.*

Stuk 3° duidt aan dat de Iraanse overheid de nieuwe media onder controle willen houden en ongeoorloofde inhoud vervolgen. Stukken 4°,5°,6° bevestigen de vervolging van christenen. Ook gewone leden van een huiskerk worden ernstig vervolgd, ondanks ernstige gezondheidsproblemen. Stuk 6° wijst er op dat personen verdwijnen, daar waar familieleden niet weten waar ze zijn en onwetend blijven over hun lot. Stukken 7°-8° bevestigen ten overvloede dat de aansluiting bij een protestantse kerk uit geloofsredenen is gebeurd.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“- na desgevallend verder onderzoek bevolen te hebben

- de bestreden beslissing te vernietigen

- het ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren

- te beslissen dat de verzoekende partij dient erkend te worden als persoon bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van de Europese richtlijn.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3° "Iran Considers Social Media National Security Threat" Persecution, international Christian Concern te vinden op <https://www.persecution.org>

4° Medically-Vulnerable Iranian Christian Summoned for Prison Persecution, international Christian Concern te vinden op <https://www.persecution.org>

5° Iranian Convert Couple Face Prison Summons Persecution, international Christian Concern te vinden op <https://www.persecution.org>

6° AI, Amnesty International, Iran 2020, 7 april 2021 te vinden op <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/iran/report-iran/> of <https://www.ecoi.net/en/document/2048569.html>

7° Verklaring A.J. (...)

8° Verklaring R.J. (...).”

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 19 oktober 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft enerzijds een afprint van een gsm met links naar gevolgde kerkelijke activiteiten. Anderzijds gaat het om algemene informatie inzake de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran.

3.2. Verweerder brengt in de loop van de onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon

die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Ook geeft verzoekster niet concreet aan welke van de bepalingen van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet te dezen geschonden zou(den) zijn of waaruit deze schending precies bestaat. Bijgevolg wordt deze schending eveneens niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoekster duidt evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 49 van de Vreemdelingenwet zij *in casu* geschonden acht. Voorts preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Het begrip misbruik van bevoegdheid houdt verder in dat de administratieve overheid haar bevoegdheden heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verleend. Van misbruik van bevoegdheid is slechts sprake wanneer uit objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen blijkt dat een besluit uitsluitend of hoofdzakelijk is genomen ter bereiking van andere doeleinden dan gesteld. Wanneer het besluit meerdere doelen heeft, is er ook indien naast de geldige beweegredenen een niet gerechtvaardigde wordt aangevoerd, geen sprake van misbruik van bevoegdheid, zolang het wezenlijke doel niet wordt opgeofferd. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze het CGVS *in casu* machtsmisbruik zou hebben gepleegd.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft het medische attest dat u neerlegde met betrekking tot uw gonartrose, waardoor u ook mentale problemen heeft, moet erop gewezen worden dat uit dit attest niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1; CGVS II, p. 11). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden, gezien verzoekster deze in het geheel niet aanvecht of betwist, geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven onverminderd gelden.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op

het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoekster stelt dat zijzelf en haar kinderen hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zijzelf en haar kinderen zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, en haar kinderen, kan in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde bekering en problemen als deze van haar kinderen ernstig worden ondermijnd doordat zij een kennelijk en verregaand gebrek aan kennis vertoonden en duidelijk geen ernstige en aanhoudende pogingen ondernamen teneinde zich te informeren inzake het lot van hun zelfverklearde huiskerkgenoten nadat de autoriteiten in hun huiskerk zouden zijn binnengevallen en een aantal van de leden van deze huiskerk zouden hebben gearresteerd. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst heeft u uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval in de huiskerk waarbij uw huiskerkgenoten Elham, Fereydoen en Ahmad werden gearresteerd, niet aannemelijk gemaakt. Zo hadden jullie onder meer geen enkele informatie over het lot van uw huiskerkgenoten. Behalve de drie gearresteerden, met name Elham, Fereydoen en Ahmad, wisten noch u noch uw kinderen wie van de huiskerk er eventueel nog in de problemen is gekomen. U had evenmin enig idee of er al dan niet juridische implicaties voor de gearresteerden waren en of ze nog steeds vast zaten; u wist dan ook niet hoe het nu met Elham gaat (CGVS I, p. 13, p. 19, p. 23; CGVS II, p. 17; CGVS Farimah, p. 16-17; CGVS Farbod, p. 15). Jullie beweerden deze informatie niet aan derden te kunnen vragen: uw echtgenoot kon u immers lange tijd door zijn arrestatie niet bereiken en uw zus, met wie u nog contact heeft, is op geen enkele manier bereid om zich hierover te informeren (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 18; CGVS Farimah, p. 17; CGVS Farbod, p. 15). Dat uw zus, die Elham goed kent (CGVS I, p. 20 en p. 23), niet bereid zou geweest zijn om zich hierover te informeren – ze wil het risico niet nemen en durft zulke dingen niet te doen –, overtuigt niet meteen, aangezien uw zus blijkbaar wel bereid was om zich naar het wedervaren van uw man te informeren toen hij werd vastgehouden (CGVS I, p. 7; CGVS Farimah, p. 7) en om bewijsstukken (zoals een filmpje van het traject van haar eigen huis naar uw huis) over te maken (CGVS II, p. 10). Bovendien kan het met alle communicatiemiddelen die anno 2021 beschikbaar zijn sowieso niet worden aangenomen dat het onmogelijk zou zijn om via informatie over het lot van Elham en haar familieleden/huiskerkgenoten te verkrijgen. U erkende in dit verband dat mensen niet zomaar verdwijnen en dat het geweten moet zijn wat er met hen is gebeurd (CGVS II, p. 18). U beweerde weliswaar nog tijdens uw eerste onderhoud dat u het Iraanse nieuws volgde via YouTube, maar dat u ook langs deze weg niets vernomen had. Gevraagd of u [in de zoekbalk] op het internet specifiek naar de namen van uw huiskerkleden of naar arrestaties [in Shiraz van huiskerkgangsters] had gezocht, erkende u dit evenwel niet gedaan te hebben (CGVS I, p. 19). Uw dochter Farimah verklaarde tijdens haar onderhoud nochtans wél na een aantal maanden in België samen met u op YouTube gezocht te hebben via zoektermen zoals ‘arrestatie van christenen in Shiraz’ of ‘arrestatie huiskerk Shiraz’ (CGVS Farimah, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u uw verklaringen van uw eerste onderhoud bij en verklaarde u plots dat u een aantal maanden na aankomst in België wél zoektermen intypte op YouTube zoals ‘arrestatie bekeerlingen in Shiraz in 1396’ of ‘inval in huiskerk in Shiraz in 1396’; de namen van de huiskerkleden, zo hield u vol, typte u evenwel niet in als zoekterm. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u de geciteerde zoektermen had ingevoerd (CGVS II, p. 17-18). Het aanhouden van één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Deze vastgestelde incoherentie zet de geloofwaardigheid van uw beweerde zoektocht op YouTube dan ook op de helling, temeer daar het erg eigenaardig overkomt dat u niet eens in de zoekbalk de namen van de huiskerkgenoten over wie u informatie opgezocht zou hebben ingevoerd. U en uw kinderen verklaarden niet te weten hoe u jullie zich voorts zouden kunnen informeren naar het lot van de uw

huiskerkleden. U noch uw kinderen probeerden zich dan ook bijvoorbeeld via de (Iraanse) pers naar hen te informeren. Dat u dacht dat dit nieuws toch nooit naar buiten zou komen, zoals u uitlegde, is geen afdoende rechtvaardiging, daar u het zelfs niet eens probeerde en u in de Belgische kerk die u frequenteert vernomen heeft dat er over de vervolging van christenen in Iran informatie op het internet verschijnt (CGVS I, p. 19). Dat uw kinderen enerzijds beweerden dat jullie bidden voor de huiskerkleden (CGVS Farimah, p. 16-17; CGVS Farbod, p. 15), maar dat jullie anderzijds klaarblijkelijk geen serieuze pogingen ondernomen hebben om informatie over hun lot te verkrijgen, is weinig ernstig. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, temeer daar de arrestatie van uw huiskerkgenoten intussen dateert van (meer dan) drie jaar geleden en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. De opmerking van uw advocaat in zijn schrijven d.d. 11 februari 2021 dat u uw opzoeken staakte bij gebrek aan resultaat overtuigt in het licht van voorgaande argumentatie, met name dat u slechts weinig ernstige pogingen heeft ondernomen om informatie te verzamelen, dan ook niet. Het ontbreken van enige concrete informatie over Elhams wedervaren en over het lot van de overige huiskerkgenoten en het feit dat u zelfs geen ernstige poging heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren, ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de beweerde inval in Elhams huiskerk, die u van ver gadeslagen zou hebben.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Er mocht van verzoekster en haar kinderen, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, weldegelijk worden verwacht dat zij de nodige pogingen zouden hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat zij hierover (veel) beter op de hoogte zouden zijn indien hun verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster en haar kinderen klaarblijkelijk nalieten dit te doen en geen gedegen pogingen ondernamen om zich te informeren omtrent (het lot van) de voormelde leden van hun huiskerk getuigt van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde, in de bestreden beslissing geciteerde verklaringen, hadden verzoekster en haar kinderen zich hierover namelijk kunnen informeren via de zus van verzoekster, die er kennelijk niet mee inzate om te informeren naar het lot van verzoeksters echtgenoot, om verzoekster en haar kinderen op de hoogte te stellen inzake de zoektocht van de autoriteiten naar verzoekster en om de nodige bewijsstukken over te maken. Eveneens kan, gelet op de heden ten dage voorhanden zijnde veelheid aan persoonlijke en anonieme communicatiemiddelen, worden aangenomen dat verzoekster en haar kinderen zich over het voorgaande via andere familieleden, vrienden, kennissen of derden konden informeren. Eveneens kon worden verwacht dat zij zich hierover op een gedegen wijze zouden hebben trachten te informeren via het internet. Ook dit bleken zij echter kennelijk te hebben nagelaten. Voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in en tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar dochter, omtrent de al dan niet specifiek gevoerde zoektocht op YouTube, biedt verzoekster in dit kader vooreerst niet de minste uitleg. Verder kon, gelet op zowel de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er over (specifieke gevallen van) vervolging van christenen weldegelijk wordt gerapporteerd en informatie terug te vinden is op het internet en de pers als verzoeksters eigen verklaringen dat mensen niet zomaar verdwijnen, dat er geweten moet zijn wat er met hen is gebeurd en dat zij ervan op de hoogte was dat over de vervolging van christenen op het internet wordt gerapporteerd, een doorgedreven zoektocht vanwege verzoekster en haar kinderen worden verwacht inzake het lot van hun beweerde huiskerkgenoten. Dat zij zulke zoektocht duidelijk niet voerden en in dit kader niet eens zouden hebben gezocht aan de hand van de namen van deze huiskerkgenoten, doet aldus manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende bekering, problemen en vrees. Dat verzoekster in het verzoekschrift hun nalatigheid ter zake tracht te vergoelijken door voor te houden dat zij “klungelt” en “een volledige leek om het vlak van moderne media” zou zijn “die weliswaar aanwezig was op het tijdstip dat niet efficiënte opzoeken waartoe haar kinderen het initiatief namen plaatsvonden”, mist in dit kader bovendien iedere ernst en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun gezegden. Verzoekster gaf, blijkens haar voormelde, terecht aangehaalde verklaringen, immers zelf aan dat zij het nieuws uit Iran volgde via YouTube en blijkt actief te zijn op Facebook.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot inval in de huiskerk waarvan verzoekster en haar kinderen lid zouden zijn geweest terecht gesteld:

“Dat u deze inval in de huiskerk waarvan u en uw kinderen lid waren niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw zeer vreemde houding na de arrestatie van uw huiskerkgenoten. U verklaarde dat u, gealarmeerd door de arrestatie die u had geobserveerd, besloot om te vluchten: u zette meteen uw gsm uit, keerde naar huis terug om uw kinderen te verwittigen dat jullie zouden vertrekken en u ging toen zelfs uw woning in Shiraz niet meer binnen. Na een korte tussenstop bij uw zus, waar jullie alle drie de simkaart uit jullie gsm haalden, vertrok u met het openbaar vervoer naar de woonplaats van uw man, die tevens uw eigen woning was, in Teheran (CGVS I, p. 16-17). Dat u nota bene naar uw eigen woning in Teheran besloot te vluchten, komt, indien u werkelijk overtuigd was dat jullie omwille van jullie huiskerkactiviteiten gezocht zouden worden, bijzonder eigenaardig over, aangezien redelijkerwijs, gelet op de arrestatie van uw huiskerkgenoten, helemaal niet uitgesloten kon worden dat de autoriteiten uw eigen huiskerkactiviteiten al te weten waren gekomen, dat ze ook in uw woning in Teheran zouden langskomen of dat ze dit adres in de gaten zouden houden. Dat u nog het onwaarschijnlijke risico zou genomen hebben om naar uw eigen woning in Teheran terug te keren goed wetende dat de autoriteiten naar u op zoek waren, komt dan ook zeer weinig aannemelijk over.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekster, ervan uitgaande dat zij gezocht werd door de Iraanse autoriteiten, ervoor zou hebben gekozen om naar haar eigen woning en haar echtgenoot in Teheran te vluchten. Redelijkerwijze kon zij er immers vanuit gaan dat, zo zij werkelijk in de negatieve aandacht van haar autoriteiten stond of door deze autoriteiten werd gezocht, dit één van de eerste plaatsen was die de autoriteiten in het oog zouden houden en waar zij haar zouden komen zoeken. Dat verzoekster de situatie enerzijds dermate ernstig inschatte dat zij onmiddellijk haar gsm uitzette, haar kinderen ophaalde, de simkaarten uit haar gsm en deze van haar kinderen verwijderde en vluchtte doch anderzijds ervoor zou hebben gekozen om vervolgens gewoon naar haar eigen woning en echtgenoot in Teheran te gaan, is niet plausibel en manifest ongeloofwaardig.

In lijn van het voorgaande, is het eveneens kennelijk onaannemelijk dat de autoriteiten, hoewel deze verzoekster onmiddellijk actief zouden hebben gezocht en opgespoord, er vervolgens dermate lang over zouden hebben gedaan alvorens langs te gaan bij haar echtgenoot en haar woning in Teheran. In dit kader wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Voorts is het erg merkwaardig dat de autoriteiten reeds drie à vier dagen na de arrestatie van de huiskerkleden op 10 azar 1396 (1 december 2017) langsgingen in uw (huur)woning in Shiraz en in de woning van uw zus in Shiraz en dat ze sindsdien nog een paar keer langskwamen (CGVS I, p. 5-6, p. 17; CGVS II, p. 9), maar dat ze uw man pas een week voor jullie vertrek uit Iran op 14 day 1396 (4 januari 2018), i.e. meer dan drie weken na het bezoek van de autoriteiten aan uw zus en aan uw woning in Shiraz, in jullie eigendom in Teheran oppakten in het kader van hun zoektocht naar jullie (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4). Dat ze enerzijds wel meermaals in jullie huurwoning langsgaan, dit korte tijd na de arrestatie van de huiskerkleden, maar anderzijds er quasi een maand overdoen om in jullie eigendom in Teheran, dat door uw echtgenoot werd bewoond, langs te gaan, komt weinig aannemelijk over.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Door boudweg te poneren dat het dossier *“zeker aanvankelijk plaatselijk werd behandeld”*, doet zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. Dat de Iraanse autoriteiten dermate ondoortastend en onprofessioneel tewerk zouden gaan bij het opsporen van personen die zij zoeken met het oog op vervolging, kan hoegenaamd niet overtuigen. Op deze wijze zou het voor gezochte personen in Iran immers wel erg gemakkelijk zijn om aan zulke vervolging te ontkomen. Dat de autoriteiten reeds snel na de inval en arrestatie van de huiskerkleden verzoekster op het spoor waren en haar actief zochten doch daarbij dermate lang niet zouden zijn overgegaan tot de logische volgende stap, met name een bezoek aan en zoektocht bij haar echtgenoot en in haar eigen woning in Teheran, ontbeert iedere geloofwaardigheid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts kan er gewezen worden op een opvallende lacune in jullie verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar verwacht wordt dat jullie, weliswaar in het kort, maar wel nauwkeurig, weergeven waarom jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst problemen vrezden of riskeren en dat jullie hierbij de voornaamste elementen vermelden (CGVS-vragenlijst, ingevuld door u en uw kinderen op 11 maart 2019, i.e. ongeveer een jaar na de door jullie beweerde vrijlating van uw echtgenoot). Toen verklaarden jullie alle drie dat jullie na het incident in de huiskerk naar uw zus gingen in Shiraz – volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal verbleef u hier minder dan een uur (CGVS I, p. 16) – en vervolgens naar uw man in Teheran. Nergens vermeldden jullie toen nog een andere verblijfplaats; evenmin vermeldde één van jullie drie daar dat uw echtgenoot ten gevolge van jullie bekering werd opgepakt, hetgeen nochtans in alle redelijkheid als een cruciale gebeurtenis kan worden beschouwd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit is meer dan merkwaardig. Op het

Commissariaat-generaal zeiden jullie alle drie immers wél spontaan dat jullie gedurende een maand ondergedoken zaten in de woning van uw vaders vriend Hossein (wiens adres u zelfs uit het hoofd kon vermelden) in afwachting van jullie vertrek uit Iran. Jullie voegden zelfs toe dat jullie in die maand geen enkel contact hadden met uw man en dat hij in die periode werd gearresteerd en maandenlang vastzat. Jullie vernamen dit in april 2018, i.e. een jaar voor jullie gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 5-7, p. 16-17; CGVS II, p. 4-5; CGVS Farbod, p. 4-5, p. 14-15; CGVS Farimah, p. 5, p. 16). Dat jullie op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds wel zeer korte passages van maximaal enkele uren bij uw zus, de tante van uw kinderen, en bij uw echtgenoot, de vader van uw kinderen, vermeldden, maar dat anderzijds niemand van jullie drie ook maar met een woord repte over een verblijf van een maand op een onderduikadres en over de arrestatie van uw echtgenoot in die periode, nochtans een zeer voorname gebeurtenis in jullie asielrelaas dat jullie op het Commissariaat-generaal uit de doeken deden, doet zeer ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid zowel van jullie beweerde parcours na de beweerde inval in de huiskerk als van de arrestatie van uw echtgenoot.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij beweert dat er geen vragenlijst zou zijn die dateert uit 2019, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskenning betreft van de inhoud van het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat er op 11 maart 2019 bij de DVZ een vragenlijst werd ingevuld door verzoekster en haar kinderen en dat deze vragenlijsten in het dossier zijn opgenomen (administratief dossier, vragenlijst; map 'landeninformatie'). Bovendien ontving verzoekster een kopie van haar vragenlijst, zodat haar betoog iedere ernst mist.

Omtrent verzoeksters betoog inzake het verschil tussen de termen woon- en/of verblijfplaats, dient verder te worden opgemerkt dat dit geenszins een verklaring kan bieden voor de vastgestelde omissie in de verklaringen van verzoekster en haar kinderen omtrent hun vermeende onderduiken, gedurende een maand, bij een vriend van de vader van verzoekster. De gedane vaststellingen dienaangaande zijn immers gebaseerd op en vinden hun weerslag in hun gezegden in de vragenlijst, en niet op hun verklaringen in het kader van de verklaring van de DVZ inzake hun woon- en verblijfplaatsen. Daarbij kon weldegelijk worden verwacht dat verzoekster en haar kinderen het in de vragenlijst zouden hebben aangegeven indien zij een maand lang gedwongen ondergedoken zouden hebben geleefd voor hun vertrek. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat zowel verzoekster als haar kinderen een dermate essentieel en frappant element als een onderduikperiode van een maand bij een vriend van verzoeksters vader hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt nog des te meer nu zij het alle drie kennelijk wel de moeite vonden om hun verblijf bij verzoeksters zus, dat minder dan een uur duurde, aldaar wel te vermelden. Dat zij dit korte verblijf bij de zus van verzoekster alle drie wel vermeldenswaardig vonden doch dat geen van hen het onderduiken gedurende een maand bij een vriend van verzoeksters vader het vermelden waard vond, is geheel niet aannemelijk en mist iedere ernst.

Omwille van de voormelde redenen, kon eveneens worden verwacht dat, zo hun verklaringen zouden berusten op de waarheid, zowel verzoekster als haar kinderen bij de DVZ en bij het invullen van hun vragenlijst melding zouden hebben gemaakt van het frappante en bijzonder belangrijke gegeven dat de echtgenoot van verzoekster, dit ten gevolge en in het kader van hun beweerde bekering, problemen en vrees, zou zijn gearresteerd en maandenlang zou zijn vastgehouden. Dat zij hiervan alle drie niet de minste melding maakten in de vragenlijst, doet aldus op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende asielmotieven. Bovendien legt verzoekster in dit kader in het verzoekschrift verklaringen af die de geloofwaardigheid van haar verklaringen en deze van haar kinderen nog op fundamentele wijze verder ondergraven. Waar zij heden tracht te laten uitschijnen dat zijzelf en haar kinderen ten tijde van het afleggen van hun voormelde verklaringen bij de DVZ nog niet op de hoogte zouden zijn geweest van het wedervaren van haar echtgenoot, dient immers te worden vastgesteld dat zulks manifest in strijd is met hun eerder afgelegde verklaringen. Uit deze verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt namelijk dat zij eerder aangaven dat zij reeds in april 2018, hetzij een jaar voordat zij hun voormelde verklaringen aflegden bij de DVZ, op de hoogte kwamen van diens wedervaren.

Over de beweerde arrestatie en gevangenhouding van verzoeksters echtgenoot, wordt in de bestreden beslissing daarenboven op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Vervolgens hadden jullie slechts beperkte informatie over de arrestatie van uw echtgenoot en over zijn vrijlating. U wist niet op welk moment van de dag en door hoeveel agenten hij werd gearresteerd, noch of ze een arrestatiebevel bij zich hadden, noch welke vragen ze hem gesteld hadden tijdens de arrestatie. U wist evenmin waarom uw echtgenoot zo lang werd vastgehouden en hoe uw echtgenoot erin slaagde om vrij te komen. Zo wist u niet of hij een verklaring op eer had moeten tekenen, noch of hij kon vrijkomen onder borg, noch of er voor hem gerechtelijke consequenties waren en welke deze waren. U wist weliswaar dat, toen u zijn arrestatie en detentie vernam, hij ‘pas’ was vrijgekomen, maar kon niet eens preciseren hoelang dit al was. U noch uw kinderen konden ten slotte vertellen of uw man na de arrestatie nog problemen kreeg met de autoriteiten. Farbod ondernam zelf niets concreets om informatie over zijn vader te pakken te krijgen en wist ook niet wat u concreet had gedaan om meer informatie over uw echtgenoot vast te krijgen: hij wist enkel dat u zich informeerde via uw zus, maar wat u precies deed om meer over hem te weten te komen, kon hij niet zeggen. Hij vroeg het u niet, terwijl toch in alle redelijkheid verwacht zou kunnen worden dat het maandenlange ontbreken van elk contact van een nabij gezinslid zoals uw echtgenoot, Farbods vader, toch een belangrijk gespreksonderwerp geweest is. Voorts wist hij niet met zekerheid wie er precies binnenviel bij zijn vader, wat de autoriteiten met hem hadden gedaan, of zijn vader thuis was bij de inval, of de autoriteiten iets meenamen, of zijn vader meteen werd aangehouden of niet, op basis van wat hij gearresteerd was, hoe hij kon vrijkomen en of er gerechtelijke consequenties waren. Ook Farimah wist erg weinig over haar vaders arrestatie: ze wist niet op welke manier hij werd meegenomen, waar haar vader werd vastgehouden, door wie hij werd aangehouden of wat er tijdens zijn arrestatie precies gebeurde. Voorts wist zij niet hoe haar vader kon vrijkomen – ze vroeg dit niet – en of er na zijn vrijlating gerechtelijke consequenties waren (CGVS I, p. 6-8; CGVS II, p. 5-8; CGVS Farbod, p. 5-7; CGVS Farimah, p. 6-7). Jullie rechtvaardigden jullie beperkte kennis doordat uw echtgenoot hierover niet wilde spreken (CGVS I, p. 6-7; CGVS Farbod, p. 6; CGVS Farimah, p. 9) of niet in detail kon treden: u had het gevoel dat hij niet vrijuit kon spreken (CGVS II, p. 5-6); ook uw advocaat verwees hiernaar in zijn mail d.d. 20 november 2020. Deze uitleg overtuigt niet. Uw echtgenoot kon u immers wel vertellen dat hij thuis was bij zijn arrestatie, dat zijn laptop en zijn gsm in beslag waren genomen, dat hij geblinddoekt werd, dat hij maanden vast zat, dat er hem nare dingen verteld werden en dat hij uiteindelijk geblinddoekt naar het Azadplein in Teheran werd gevoerd om daar vrijgelaten te worden (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 4-5). Dat hij enerzijds hierover informatie kon verstrekken, maar anderzijds niet wilde uitweiden over andere aspecten van zijn arrestatie en detentie, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat jullie over essentiële aspecten van zijn arrestatie en detentie geen informatie hadden, hoewel, zoals reeds aangestipt, in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat jullie hiervan gedetailleerd kennis zouden nemen, ondermijnt opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van zijn problemen in Iran, die het rechtstreekse gevolg zouden zijn van jullie beweerde bekering.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de vaststelling dat haar zoon niet eens op de hoogte bleek omtrent de wijze waarop zij zich trachtte te informeren over haar echtgenoot en de vaststelling dat zij het hierover, ondanks dat zulks kon worden verwacht, kennelijk niet hadden, biedt zij niet de minste verklaring. In dit kader kan worden opgemerkt dat, zo verzoekster en haar kinderen werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, verwacht kon worden dat zij elkaar terdege zouden hebben geïnformeerd en het bijgevolg uitgebreid zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke problemen en vrees. Dat zij dit klaarblijkelijk niet deden en het zelfs niet terdege zouden hebben gehad over de nochtans ernstige feiten waarvan verzoeksters echtgenoot slachtoffer zou zijn geworden, getuigt van desinteresse voor hun vermeende problemen en vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder tracht verzoekster het verregaande gebrek aan kennis dat zowel zichzelf als haar kinderen tentoonspreidden omtrent de arrestatie, gevangenhouding en vrijlating van verzoeksters echtgenoot andermaal geheel ten onrechte te vergoelijken. Waar zij opnieuw tracht te laten uitschijnen dat haar echtgenoot deze informatie niet kon, wilde of durfde verstrekken en niet in vrijheid kon spreken, dient immers te worden opmerkt dat zij met deze loutere herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen in het geheel geen afbreuk doet aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Dat verzoeksters echtgenoot enerzijds klaarblijkelijk wel kon, wilde en durfde uitweiden over diens arrestatie, de inbeslagname van zijn gsm en laptop, zijn blinddoek, het gegeven dat hij maanden vastzat, het feit dat hem nare dingen werden verteld en het geven dat hij uiteindelijk geblinddoekt naar het Azadplein in Teheran zou zijn gevoerd en aldaar zou zijn vrijgelaten, maakt dat in het geheel niet kan worden aangenomen dat hij anderzijds niet kon of wilde verhalen over de overige, voormelde, cruciale elementen betreffende zijn arrestatie, detentie en vrijlating. Dit geldt nog des te meer nu het essentiële informatie betreft in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster en haar kinderen indienden. Waarom verzoeksters echtgenoot hen dermate belangrijke informatie zou onthouden, kan niet worden ingezien.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Over de inval in uw woning in Shiraz had u voorts slechts beperkte informatie. U wist niet op welke manier de autoriteiten uw woning binnenkwamen: u nam weliswaar aan dat ze de deur hebben binnengegrapt, maar wist dit niet zeker, en u had geen idee met hoeveel ze naar u op zoek waren. Dat u hierover geen informatie had, is merkwaardig, aangezien uw zus rechtover u woont, zij aan u had gezegd dat ze in één oogopslag had gezien dat er geen spullen in beslag waren genomen en zij goede contacten had met uw burens (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9), waardoor aangenomen kan worden dat u hierover informatie had kunnen krijgen. U stelde bij uw eerste onderhoud dat voor zover u wist zij buiten dit voorval niet meer naar u op zoek zijn geweest (CGVS I, p. 18). In zijn mail d.d. 20 november 2020 merkte uw advocaat, in tegenstelling tot uw voorgaande verklaring, op dat u niet specifiek werd gevraagd of er meerdere invallen waren in Shiraz en dat u wou aanvullen dat er inderdaad meerdere invallen waren geweest. Ook tijdens uw tweede onderhoud wist u te zeggen dat u een maand na uw aankomst in België had vernomen dat de autoriteiten sinds het incident een paar keer zijn langsgewen: wanneer wist u niet, u vroeg er niet op door (CGVS II, p. 9). Dat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat de autoriteiten niet meer naar u op zoek waren gegaan en tijdens uw tweede onderhoud wel, is frappant. Ook uw kinderen hadden geen informatie over de inval bij jullie thuis of bij hun tante in Shiraz. Farbod wist bijvoorbeeld niet met hoeveel de agenten waren, of ze ook effectief bij zijn tante binnenvielen – hij vermoedde dat ze bij de deur bleven staan (CGVS Farbod, p. 8), terwijl u wist dat ze het huis hadden doorzocht (CGVS II, p. 9) –, wanneer alle invallen in uw (huur)woning plaatsvonden, wie er telkens binnenviel of wat er werd meegenomen (CGVS Farbod, p. 7-8). Farimah wist niet met hoeveel de agenten van de ordediensten langsgewen, of ze iets meenamen en wat ze vervolgens bij haar tante gingen doen. Voorts verklaarde ook zij dat de autoriteiten nadien nog langsgewen, al wist ze niet hoe vaak of wanneer dit was. Ze legde uit dat ze hierover geen informatie had omdat haar tante misschien bang is dat de telefoonlijn wordt afgeluisterd (CGVS Farimah, p. 8-9); ook uw advocaat merkte in zijn schrijven d.d. 11 februari 2021 op dat jullie moesten afgaan op hetgeen jullie werd verteld. Deze uitleg is niet aannemelijk. Uw zus kon jullie blijkbaar korte tijd na jullie aankomst in België immers wel laten weten dat de autoriteiten meermaals waren langsgewen en u zei uitdrukkelijk dat, indien de autoriteiten later nog zouden langsgewen zijn, uw zus u dit zeker had verteld. Bovendien kon uw zus, zoals aangehaald, zelfs bewijsstukken (zoals een filmpje van het parcours van haar eigen huis naar uw huis) overmaken (CGVS II, p. 9-10). Ook hier ondermijnt jullie gebrekkige kennis over de gebeurtenissen in jullie woning in Shiraz en in uw zus' woning de geloofwaardigheid ervan, aangezien, zoals reeds aangehaald, redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming zich zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de vastgestelde, aperte tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het aantal bezoeken door de Iraanse autoriteiten, en dit ondanks dat zij hiervan reeds op de hoogte zou zijn gebracht een maand na aankomst in België, biedt zij niet de minste uitleg.

Evenmin verstrekt zij enige dienstige uitleg voor het gegeven dat haar verklaringen en deze van haar kinderen omtrent deze beweerdde bezoeken op een aantal vlakken uiteenliepen. Zoals reeds hoger werd opgemerkt, kon nochtans worden verwacht dat zij, zo verzoekster en haar kinderen werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, elkaar terdege zouden hebben geïnformeerd en het bijgevolg uitgebreid zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke problemen en vrees. Dat zij dit klaarblijkelijk niet deden en het niet terdege zouden hebben gehad over de zoektocht die de autoriteiten naar hen voerden in de woning van verzoekster en bij haar zus, getuigt andermaal van een verregaande desinteresse voor hun vermeende problemen en vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging

Waar verzoekster andermaal tracht te laten uitschijnen dat haar zus omwille van een aantal redenen niet bereid zou zijn geweest om bijkomende informatie te verstrekken, dient voorts te worden opgemerkt dat zij met deze loutere herhaling en bevestiging van haar eerder afgelegde verklaringen hoegenaamd geen afbreuk doet aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Gezien haar zus klaarblijkelijk weldegelijk de nodige informatie kon, wilde en durfde verstrekken, deze zus eveneens bewijsstukken kon, wilde en durfde overmaken en ook verzoekster zelf duidelijk aangaf dat haar zus het zeker zou hebben verteld indien de autoriteiten later nog zouden zijn teruggekeerd, is het in het geheel niet geloofwaardig dat haar zus geen bijkomende informatie zou hebben kunnen, willen of durven verstrekken over de beweerdde bezoeken vanwege de Iraanse autoriteiten.

Verder kon, mede gelet op het voorgaande, weldegelijk worden verwacht dat verzoekster en haar kinderen, zo de Iraanse autoriteiten hen werkelijk meermaals zouden zijn komen zoeken in verzoeksters woning in Shiraz, over meer gedetailleerde informatie over deze beweerdde gebeurtenissen zouden beschikken.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoekster en haar kinderen ook kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden over hun reisweg naar België en de gedurende deze reis gebruikte documenten. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Tot slot kan nog worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door jullie uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten eveneens de geloofwaardigheid van de omstandigheden van jullie vertrek naar België op de helling zetten. Jullie verklaarden vanuit Teheran (Iran) te zijn vertrokken, waar jullie het vliegtuig namen naar Milaan (Italië). Van daaruit reisden jullie met het vliegtuig door naar België. Jullie kregen daarbij de hulp van een smokkelaar, aan wie uw echtgenoot veel geld had betaald, maar jullie wisten niet of jullie met jullie eigen paspoort reisden of de smokkelaar een nieuw paspoort had laten maken. Verder hadden jullie geen details over de identiteitsgegevens van dit paspoort: jullie wisten niet onder welke naam jullie reisden. Of jullie een reisverbod hadden, wisten jullie evenmin. Jullie verklaarden dat de smokkelaar jullie maar kort het paspoort gaf om de paspoortcontroles te passeren (CGVS I, p. 10-12; CGVS II, p. 10; CGVS Farbod, p. 12-13; CGVS Farimah, p. 14-15). De door jullie beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Iran naar Brussel is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat een dergelijk illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi niet mogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. In dit verband blijkt uit dezelfde informatie tevens dat er op internationale vluchten veelvuldig identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid steeds bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit risico kan aldus verwacht worden dat jullie meer details zouden kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-burgers aan een grondige controle te onderwerpen. Uw verklaring dat u ervan uit ging dat de smokkelaar wel wist bij wie jullie moesten zijn (met betrekking tot de gate die hij aanwees) zodat er geen problemen zouden ontstaan (CGVS I, p. 11), is hierbij, gelet op de geciteerde informatie, niet afdoende of pertinent. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin en de wijze waarop jullie jullie land verlieten, temeer daar jullie volgens de beschikbare informatie op een legale manier onder jullie eigen identiteit met jullie eigen paspoorten een Italiaans visum aanvroegen én kregen (geldig van 31 december 2017 t.e.m. 22 januari 2018).”

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich er immers toe boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat het niet ongewoon zou zijn *“dat wie een land ontvlucht zich weinig vragen stelt, voornamelijk wanneer dit een eenmalige gebeurtenis betreft”*. Deze bewering kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Een vlucht uit het land van herkomst betreft een ingrijpende en bepalende gebeurtenis, zodat weldegelijk kon worden verwacht dat verzoekster en haar kinderen hierover gedegen verklaringen zouden kunnen afleggen. Bovendien gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan het risico op controles bij zowel hun uitreis uit Iran als hun binnenkomst in de EU, hetgeen het uiterst belangrijk maakt op de hoogte te zijn van de gebruikte identiteitsgegevens en documenten. Voorts ontkracht verzoekster de terechte vaststelling niet dat de door haar en haar kinderen geschetste wijze waarop zij hun land verlieten niet strookt met de beschikbare informatie. Evenmin betwist of weerlegt zij de terecht vaststellingen inzake het aanvragen en verkrijgen, op legale wijze en met gebruik van hun eigen paspoorten, van een Italiaans visum.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd werd waarom uw echtgenoot nog in Iran is, u geen enkele verwijzing maakte naar een mogelijk uitreisverbod. U zei hoogstens dat uw echtgenoot nog wat zaken moest regelen alvorens hij naar hier kon komen, maar wat precies, daar had ook u het raden naar; u wierp wel op dat hij misschien door de vasthouding er niet in geslaagd was om naar België te komen, maar u voegde hier bij uw eerste onderhoud wel aan toe dat uw echtgenoot over de redenen waarom hij in Iran bleef, vaag bleef: hij bleef enkel steeds maar zeggen dat hij nog veel moest regelen (CGVS I, p. 5 en 8; CGVS Farbod, p. 9; CGVS Farimah, p. 4-5). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u plots dat u na het eerste onderhoud met uw echtgenoot had gesproken en dat hij toen letterlijk zei dat hij Iran niet kon en mocht verlaten, waardoor u kon opmaken dat hij een reisverbod had (CGVS II, p. 5-6 en 8). Dat uw echtgenoot plots na uw eerste onderhoud wel, in tegenstelling tot de periode daarvoor, meer uitleg kon verschaffen over de reden waarom hij niet naar hier kon komen, met name dat hij het land niet mocht verlaten, is, gelet op uw lang verblijf in België – ten tijde van uw eerste onderhoud verbleef u hier al bijna drie jaar –, hoegenaamd niet aannemelijk. Aansluitend hierbij is het vreemd te noemen dat uw man in staat zou geweest zijn om jullie illegale reis

met behulp van een dure smokkelaar naar België te regelen, maar hierin voor zichzelf niet geslaagd zou zijn (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud van verzoekster bij het CGVS, dat plaatsvond meer dan een jaar nadat zij aankwam in België, nooit zou hebben vermeld of toegegeven dat er jegens hem een reisverbod zou zijn uitgevaardigd. Waarom haar echtgenoot dergelijke cruciale informatie voor haar zou hebben achtergehouden, kan immers hoegenaamd niet worden ingezien. Dit geldt nog des te meer nu deze informatie eveneens een ernstige indicatie kon vormen voor het risico in hoofde van verzoekster en haar kinderen bij een eventuele terugkeer naar Iran en bijgevolg belangrijk was voor het door verzoekster en haar kinderen ingediende verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster eenvoudigweg poneert dat het niet noodzakelijk is dat men, omdat men voor drie personen een dure smokkelaar kan betalen, dit ook nog eens voor een vierde persoon kan, dient te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat verzoeksters echtgenoot dermate snel een smokkelaar kon regelen en betalen voor verzoekster en haar kinderen doch hiertoe vervolgens dermate lang niet slaagde voor zichzelf, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Dit geldt nog des te meer in acht genomen dat verzoekster en haar echtgenoot in Iran klaarblijkelijk beschikten over de nodige financiële armkracht en er over diverse eigendommen beschikten.

Evenmin doet verzoekster aan de voormelde motieven afbreuk met haar verwijzing naar *"het Covid 19 tijdperk"*. Vooraleer dit virus de wereld rondging, had verzoeksters echtgenoot immers nog ruimschoots de kans om zijn land, al dan niet via illegale weg, te verlaten.

Dat verzoeksters echtgenoot omdat hij zou zijn vrijgelaten ervan zou zijn uitgegaan dat hij minder gevaar liep, kan, gelet op de ernst van de voorgehouden, door hem ondergane feiten en in acht genomen dat hij duidelijk in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond nu de autoriteiten het kennelijk de moeite waard vonden om hem te verhinderen het land te verlaten, evenmin overtuigen.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

"Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval in de huiskerk en de daardoor voor jullie ontstane problemen, niet het minste geloof worden gehecht.

Aangezien aan uw vluchtrelaas en bijgevolg aan de arrestatie van Elham geen geloof wordt gehecht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de door u beweerde onmogelijkheid om Elham te contacteren en haar bestaan aan te tonen. U verklaarde in dit verband dat u het bestaan van Elham niet kon aantonen, omdat, toen u ondergedoken zat in het huis in Teheran, jullie alle data verwijderd hadden van jullie gsm en omdat u geen foto's had over die periode (CGVS II, p. 19) – hiernaar verwees uw advocaat in zijn mail d.d. 11 februari 2021 ook –, maar aan jullie problemen en jullie verborgen bestaan in Teheran kan geen geloof worden gehecht waardoor aan het verwijderen van alle data en contactgegevens ook geen geloof meer kan worden gehecht. Omdat het niet aannemelijk is dat u het bestaan van Elham niet kan aantonen, heeft u evenmin haar beweerde belangrijke rol in uw bekeringsproces aangetoond, met name dat ze u overtuigd zou hebben van het christendom en dat ze u de weg naar een huiskerk zou hebben getoond (CGVS II, p. 19)."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel, legt zij verklaringen af die met haar eerdere gezegden niet kunnen worden gerijmd en die bijgevolg afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar aangevoerde relaas en vrees. Waar zij heden tracht te laten uitschijnen dat zij nooit contactgegevens van Elham zou hebben gehad en zelfs voorhoudt dat zulks logisch zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat uit haar eerdere verklaringen duidelijk blijkt dat zij over zulke contactgegevens weldegelijk beschikte en dat zij beweerde deze te hebben gewist. Zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, kan aan de omstandigheden waarin verzoekster beweerde deze contactgegevens te hebben gewist bovendien niet het minste geloof worden gehecht. Derhalve blijkt verzoekster in gebreke, dit zonder dienstige uitleg, om het bestaan aan te tonen van Elham, die nochtans een belangrijke en zelfs cruciale rol zou hebben gespeeld in haar bekeringsproces en het bekeringsproces, in navolging hiervan, van haar kinderen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde bekering en deze van haar kinderen, wordt nog verder ondermijnd doordat haar kinderen over verzoeksters beweerde bekering onwetend bleken en bijzonder gebrekkig verklaringen aflegden. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Dit wordt bevestigd door het feit dat uw zoon en dochter maar moeilijk konden praten over uw bekeringsproces en beiden niet konden uitleggen waarom u zich bekeerde (CGVS Farimah, p. 19; CGVS Farbod, p. 18-19). Farimah verklaarde niet te kunnen spreken over de reden waarom u zich had bekeerd of wat er u overtuigd had en stelde u ook geen specifieke vragen over uw bekeringsproces en -

ervaring: ze stelde louter inhoudelijke vragen over het christendom en wist bijgevolg onder meer niet of u meteen door het christendom was overtuigd (CGVS Farimah, p. 19-21). Ook Farbod vroeg zich niet af waarom u gedurende een zekere tijd hem regelmatig uitleg over het christendom gaf. Hij had geen idee wat uw motivatie was om u te bekeren en hoe u uw bekeringsproces beleefde. Verder dan oppervlakkige verklaringen dat 'God uw hart had geraakt' en dat 'uw bekering het werk van God was' kwam hij niet (CGVS Farbod, p. 18-19). Dat ze hierover weinig informatie hadden, is bevreemdend. U beweerde immers dat uw kinderen heel positief en enthousiast reageerden op uw bekering en dat ze heel graag wilden weten wat het was en wat het inhield (CGVS I, p. 9); ook toen ze uw huiskerkbezoek vernamen waren ze heel nieuwsgierig en begonnen ze direct veel vragen te stellen (CGVS II, p. 13). Dat ze, gelet hierop, geen specifieke informatie over uw bekeringsproces hadden, terwijl in alle redelijkheid kan verwacht worden dat dit voor bekeerlingen een belangrijk gespreksonderwerp is – ook u gaf aan dat uw kinderen graag wilden weten wat uw bekering inhield –, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit beweerde bekeringsproces in Iran."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht zij met haar algemene beweringen inzake de verschillende stromingen binnen het protestantisme en het geografische en culturele gegeven dat men in Iran niet snel zal spreken over zaken die door het regime worden onderdrukt, de voormelde vaststellingen te vergoelijken. Gelet op de cruciale rol die verzoeksters eigen bekering zou hebben gespeeld in het bekeringsproces van haar kinderen, het feit dat verzoekster het christendom zou hebben uitgedragen naar haar kinderen, het gegeven dat zij hen zou hebben geïntroduceerd in een huiskerk en verzoeksters eigen verklaringen dat haar kinderen heel positief en enthousiast reageerden op haar bekering, graag wilden weten wat het was en wat het inhield, is het weldegelijk en totaal ongeloofwaardig dat haar kinderen in het geheel niet bleken te weten waarom verzoekster zich zou hebben bekeerd, wat haar hiertoe aanzette of overtuigde en hoe zij haar eigen bekeringsproces beleefde.

In lijn van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

"Aansluitend hierbij is het ook opmerkelijk dat uw zoon Farbod die de christelijke boekjes ontdekte, hierover niet met zijn zus sprak (CGVS Farimah, p. 12). Er kan nochtans, zoals aangehaald, aangenomen worden dat een dergelijke ontdekking – hierdoor kwam hij zijn moeders bekering van de islam naar het christendom, een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis en –keuze, te weten en startte zijn eigen bekeringsproces -, een belangrijk gespreksonderwerp is onder bekeerlingen." Ook deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze aangevochten of betwist. Opnieuw kan zij aan deze motieven geen afbreuk doen met haar verwijzing naar de bredere Iraanse context en de verschillende religieuze strekkingen binnen het protestantisme. Gelet op de voormelde, specifieke context binnen hun gezin en de belangrijke rol die de gezinsleden zouden hebben gespeeld in elkaars bekeringsproces, is het weldegelijk onaannemelijk dat verzoeksters zoon niet met haar dochter sprak over diens ontdekking van de christelijke boekjes.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"De ongeloofwaardigheid van jullie bekering en huiskerkbezoek in Iran blijkt tevens uit het feit dat u weinig informatie over pastoor Fereydoen had. U wist niet hoelang Fereydoen al christen was en waarom hij zich bekeerde. Hoewel hij de huiskerk leidde, wist u niet waarom hij degene was die de dienst leidde en waar hij zijn kennis had vergaard. U kon evenmin een eenduidig antwoord geven op de vraag waarom Elham en bijgevolg Fereydoen zich naar het protestantisme bekeerden. Nochtans was u hier nieuwsgierig naar. U wist ook niet hoelang ze al bezig waren met hun huiskerk (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 15-16). Uw advocaat merkte in zijn mail d.d. 11 februari 2021 weliswaar op dat het vragen naar de eventuele studies van de priester in Iran niet pertinent is, aangezien een dergelijke vraag ook niet in België gesteld wordt door iemand die bijvoorbeeld naar een christelijke begrafenis gaat. De vergelijking van uw advocaat gaat evenwel niet op. Daar waar iemand die in België een christelijke begrafenis of een christelijke kerkdienst bijwoont de voorganger niet persoonlijk kent, blijken jullie Elham en haar echtgenoot, die tevens pastoor was, persoonlijk te kennen. Immers, u en uw kinderen wezen zelf op de grote vertrouwensband en de jarenlange vriendschap die u en Elham hadden (CGVS I, p. 20 en 22; CGVS II, p. 16; CGVS Farbod, p. 18 en 21; CGVS Farimah, p. 22). Dat Elham uit veiligheidsoverwegingen hier niet in detail over wou treden (CGVS I, p. 21), is gelet op voorgaande informatie weinig aannemelijk. Bovendien is het niet aannemelijk dat u hier zelf niet rechtstreeks over kon spreken met Fereydoen, met wie u op regelmatige basis aan huiskerkvieringen, die in een informele setting plaatsvonden – na de viering werd meestal samen thee gedronken en er waren hapjes en drankjes (CGVS II, p. 14 en 16) –, zou hebben deelgenomen."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Gezien de persoonlijke relatie die zij had met Elham, gelet op de verklaringen omtrent de jarenlange vertrouwensrelatie en vriendschapsband met Elham en inzake haar relatie, band en activiteiten binnen een informele setting met de pastoor van hun

huiskerk en in acht genomen dat het wederzijds vertrouwen tussen de verschillende huiskerkleden van cruciaal belang is in het kader van de organisatie en activiteiten van zulke huiskerk in Iran, is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster dermate onwetend bleek over de bekering van zowel Elham als de leider van haar huiskerk, de vraag sedert wanneer zij een huiskerk hadden, de vraag waarom deze laatste persoon de leiding had en de vraag waar deze zijn kennis haalde. Dit geldt nog des te meer nu, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, bezwaarlijk kan worden gesteld dat dergelijke informatie zou kunnen leiden tot 'verraad' of tot de ontdekking van de betreffende personen. Hoe deze personen extra gevaar liepen om te worden ontdekt door te verhalen over het tijdstip en de redenen achter hun bekering, de reden waarom de pastoor de leiding had en de plekken waar of manier waarop deze zijn kennis vergaarde, kan immers niet worden ingezien.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast lijken de verklaringen van uw kinderen over hun eerste huiskerkbezoek weinig doorleefd. Zo blijkt uit de verklaringen van Farbod dat hij zich absoluut niet meer kon herinneren wat er tijdens de eerste huiskerkdienst die hij bijwoonde werd besproken. Aangezien Farbod hierna naar de huiskerk bleef gaan en zich ook besloot te bekeren (CGVS Farbod, p. 21), kan aangenomen worden dat die eerste huiskerkdienst toch impact op hem gehad heeft, waardoor het eigenaardig overkomt dat hij hierover inhoudelijks werkelijk niets meer zou weten. Hetzelfde geldt voor uw dochter die ook niets inhoudelijks kon vertellen over haar eerste huiskerkbezoek (CGVS Farimah, p. 23).

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht zij het totale gebrek aan kennis en onvermogen van haar kinderen om te verhalen over hetgeen er tijdens hun eerste huiskerkbezoek werd gezegd te minimaliseren en af te doen als zijnde 'irrelevant'. In acht genomen de Iraanse context, de verre gaande risico's die in Iran gepaard gaan met het bezoeken van een huiskerk en het bepalende en ingrijpende karakter dat het eerste huiskerkbezoek van haar kinderen had op hun verdere bekeringsproces, was het, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te doen gelden, in het geheel niet onredelijk om van haar kinderen te verwachten dat zij op een spontane, doorleefde, concrete en precieze wijze zouden kunnen verhalen omtrent hun eerste huiskerkbezoek in Iran. Dat zij daartoe in het geheel niet bij machte bleken, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Aansluitend hierbij is het vreemd dat uw zoon niet wist hoe zijn tantes reageerden op zijn bekering: hij vermoedde dat ze niet blij waren, maar eigenlijk kende hij hun reactie niet. Gezien het feit dat er wel contact is met de tantes (CGVS Farbod, p. 11) en Farbod naar eigen zeggen al meer dan drie jaar is bekeerd, komt zijn onwetendheid in dit verband erg bevreemdend over.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich er immers toe te beweren dat zulk onderwerp taboe zou zijn en te ontkennen dat het onlogisch zou zijn dat verzoeksters zoon niet op de hoogte zou zijn van de reactie van zijn tantes op zijn bekering. Zulks kan echter niet overtuigen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters zoon, hoewel deze reeds meer dan drie jaar was bekeerd en in acht genomen dat zij in contact stonden met zijn tantes, niet kon aangeven hoe zijn tantes reageerden op zijn bekering en zich diende te beperken tot het vermoeden dat zij niet blij waren.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekster en haar kinderen in Iran, aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de concrete, hieraan door hen verbonden vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een bijzonder negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in de Iraanse kerk van Roeselare geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Aangezien uw kinderen zich op uw aansturen zouden bekeerd hebben, en u uw bekering allerminst heeft aangetoond, gelden bovenstaande bevindingen ook voor hen.”

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster en haar kinderen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoeksters religieuze activiteiten en deze van haar kinderen in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van hun relaas inzake hun bekering en problemen, oordeelt de Raad dat hun religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd:

“Zelfs al wordt niet ontkend dat u en uw kinderen kennis over het christendom hebben – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, dan nog wijzen enkele bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België. Zo is uw houding in België na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zo ging u in januari 2018 reeds naar de kerk van Roeselare, nog voor u hier een asielerzoek indiende (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 21; CGVS Farbod, p. 23). Dat u pas een verzoek indiende op 8 februari 2018 maar u intussen wel al naar de kerk ging, wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u meteen naar de kerk begon te gaan enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zij vergenoegt zich namelijk in wezen tot een loutere ontkenning en betwisting van de gevolgtrekkingen die verweerder aan haar gedragingen verbindt. Hiermee ontcracht zij de voormelde motieven niet. Dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende bekering en problemen in Iran, laat, in combinatie met de vaststelling dat zij na aankomst in België er wel onmiddellijk voor koos een kerk te bezoeken doch slechts een maand later een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toe te besluiten dat haar kerkbezoeken in België klaarblijkelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en tot oogmerk hebben om zichzelf een asielmotief te verschaffen en het asielsysteem uit te buiten.

Overigens doet de vaststelling, in het licht van het voorgaande, dat verzoekster na aankomst in België en ondanks dat zij kennelijk wel de weg vond naar een kerk, een maandlang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen eveneens ernstig afbreuk aan zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van haar vermeende nood aan internationale bescherming en deze van haar kinderen. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en meer dan een maand talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en in hoofde van haar kinderen en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid. Dat zij zulks niet zou hebben gedaan louter omdat zij geen nieuws had van haar echtgenoot, kan haar nalatigheid verder hoegenaamd niet verklaren. Het gegeven dat deze was verdwenen, vormde immers net een ernstige, bijkomende indicatie voor haar haar voorgehouden vrees. Hoe dan ook werd zij duidelijk gezocht en achtte zij haar situatie ook zelf ernstig genoeg om haar land te ontvluchten.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook het feit dat noch u, noch uw dochter, noch uw zoon iets zijn tegengekomen dat jullie minder aanspreekt in het christendom (CGVS II, p. 20; CGVS Farbod, p. 22; CGVS Farimah, p. 25), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar jullie erg kritisch tegenover de islam staan (CGVS II, p. 20), terwijl er toch meerdere gelijkenissen tussen de islam en het christendom zijn.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg het tegendeel te poneren en voor te houden dat het “zeer goed mogelijk” zou zijn dat “juist de protestantse godsdienst voor allen geen voorwerp van kritiek is en dat men inderdaad niets fundamenteel in brengt of wil inbrengen tegen diens geloof” en aan te geven dat het christendom voor haar en haar gezinsleden “de enige manier om te komen tot redding” is, doet zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geheel niet doorleefd overkomt en bijgevolg hoegenaamd niet kan overtuigen dat noch

verzoekster, noch haar kinderen in het christendom ook maar iets zouden zijn tegengekomen dat hen minder aansprak.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De onoprechtheid van jullie bekering blijkt tot slot tevens uit het feit dat Farimah niet eens wist waarom haar minderjarige zus zich had laten dopen (CGVS Farimah, p. 13), terwijl herhaald kan worden dat een bekering tot een nieuw geloof een belangrijke levensgebeurtenis is waarover in een familiale context gepraat wordt. Het loutere feit dat ze op de vraag naar de motivatie van haar zus om zich te bekeren geen begin van antwoord kon formuleren, tast wederom de oprechtheid van jullie bekeringsproces aan.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg aan te geven dat Farimah niet noodzakelijk de reden voor de bekering van haar minderjarige zus moest kennen, ontkracht zij deze motieven immers geenszins. Gelet op de rol van de verschillende gezinsleden in elkaars bekeringsproces, de situatie waarin zij zich samen bevinden en het gegeven dat verzoekster en haar kinderen zich in België en in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming op hun bekering beroepen om een vrees ten aanzien van hun autoriteiten aannemelijk te maken, is het in het geheel niet geloofwaardig, getuigt het integendeel van een bijzonder verre gaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden situatie, problemen en vrees en onderstreept het het kennelijk opportunistisch karakter van hun religieuze activiteiten, dat verzoeksters ene dochter totaal niet op de hoogte bleek omtrent de reden achter de bekering en doop van verzoeksters andere dochter.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden u en uw kinderen er niet in om aan te tonen dat jullie beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.

(...)

Dat jullie werden gedoopt en dat jullie in België naar de kerk gaan, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie ter staving van het doopsel en van jullie kerkgang documenten neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Jullie doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden.”

Verzoekster slaagt er, waar zij wijst op de eerder neerlegde attesten en stukken en de bij het verzoekschrift gevoegde attesten en waar zij aanvoert dat het niet aannemelijk zou zijn dat zij de betrokken personen, en bij uitbreiding een hele geloofsgemeenschap voor de gek zou kunnen houden, geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Dergelijke stukken en attesten kunnen, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, hoogstens een bewijs vormen voor de deelname van verzoekster en haar kinderen aan religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekster en haar kinderen aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen. Ten aanzien van de attesten bij het verzoekschrift kan overigens bijkomend worden opgemerkt dat deze een kennelijk gesolliciteerd karakter vertonen en duidelijk en uitdrukkelijk werden opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en haar kinderen en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en om hen aan de vluchtelingenstatus of een verblijfsmachtiging te helpen. Voorts werden zij, net als de reeds eerder neergelegde attesten, opgesteld door zogezegde geloofsgenoten van verzoekster en haar kinderen, die met hen een band vertonen, die kennelijk tot doel hebben hen te ondersteunen in hun betrachtingen en die zichzelf tot taak aanmeten om hun kerkgenoten bij te staan. Ook de door middel van een aanvullende nota neergelegde afdrucken van een gsm scherm kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Vooreerst kan worden opgemerkt dat dergelijke afdrucken eenvoudigweg kunnen worden gesolliciteerd, gefabriceerd en/of gemanipuleerd. Als dusdanig hebben zij aldus geen bewijswaarde. Hoe dan ook blijkt uit deze afdrucken hoogstens dat er door verzoekster en/of haar gezinsleden zou zijn deelgenomen aan een aantal online georganiseerde religieuze bijeenkomsten. Zulks laat echter niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten ook deze afdrucken geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekster en haar kinderen aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters religieuze activiteiten en deze van haar kinderen in België en op Facebook tevens op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Betreffende uw opmerking dat u op facebook geloofsactiviteiten heeft en dat u niet met zekerheid kan weten of één van uw facebookvrienden een agent is van de Iraanse autoriteiten (CGVS II, p. 19) en betreffende jullie (opportunistische) geloofsactiviteiten in België, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, aangezien jullie de oprechtheid van jullie beweerde bekering tot het christendom niet hebben aangetoond, uit niets blijkt dat, indien u daadwerkelijk zou vrezen dat uw facebookaccount door Iraanse spionnen in de gaten zou worden gehouden, het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om de christelijke inhoud van jullie sociale media te wissen. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze vaststellingen, dit mede gelet op het voormelde, niet één concreet en dienstig argument aan. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde en/of in hoofde van haar kinderen in het geheel niet aantoonbaar aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt tot op heden niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten en deze van haar kinderen in België en op de sociale media en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten of omgeving zouden staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer deze activiteiten stopzetten en de betreffende berichten op de sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster en haar kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd, informatie zoals aangehaald in het verzoekschrift en zoals neergelegd door middel van een aanvullende nota, voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster en/of haar kinderen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige, door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan jullie identiteit, jullie nationaliteit, aan de identiteit van uw echtgenoot en aan uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. Dat jullie een aantal documenten neerleggen die aantonen dat jullie in België een aantal christelijke activiteiten hebben ontwikkeld en werden gedoopt, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen het opportunistische karakter van jullie bekering niet ombuigen. De documenten over de locatie van uw woonplaats en de door u beweerd huiskerk tonen hoogstens enkele bestaande locaties in Shiraz aan, maar doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat uw advocaat met jullie communiceert via een erkende tolk, wordt evenmin betwijfeld. Ook de inhoud van de door uw advocaat neergelegde Wikipediapagina over de stad Abadan wordt niet betwist. Voorts toont het medisch attest dat u neerlegde louter aan dat u medische problemen heeft, niets meer.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Waar zij omtrent een aantal van de neergelegde stukken aangeeft dat deze weldegelijk een indicatie zouden vormen voor de waarachtigheid van de feiten en de geloofwaardigheid van het relaas, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee niet kan volstaan om de voormelde, concrete vaststellingen te ontkrachten.

Voorts wordt inzake de opmerkingen die verzoeksters advocaat inzake de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekster en haar kinderen overmaakte aan het CGVS in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“De opmerkingen van uw advocaat werden, zoals hierboven gebleken is, meegenomen bij de beoordeling van uw asiilverzoek. Betreffende zijn opmerking dat u meent dat een aantal elementen uit uw antwoorden niet [door de tolk] werden overgemaakt of niet [in de notities van het persoonlijk onderhoud] werden genoteerd en dat er een aantal begrippen op problematische wijze systematisch verward zouden worden, waardoor de weergave van het persoonlijk onderhoud in de notities niet zou kloppen – hij verwees in dit verband naar een zogenaamde verwarring tussen het in contact komen met het christendom, het toetreden tot de huiskerk en de bekering –, kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat zowel protection officer als tolk neutrale actoren zijn bij de behandeling van het asiilverzoek en dat de notities van het persoonlijk onderhoud bijgevolg een objectieve weergave zijn van hetgeen tijdens het persoonlijk onderhoud werd verteld.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen geen dienstige argumenten aan. Waar zij erop wijst dat niemand onfeilbaar is en benadrukt dat het recht om correcties door te voeren behoort tot het hoorrecht en het recht van verdediging, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat haar rechten op dit vlak werden gerespecteerd. Verzoekster vroeg en ontving immers een kopie van de notities van haar persoonlijke onderhouden, werd op de hoogte gesteld van haar mogelijkheid om hierover de nodige opmerkingen te formuleren en over te maken aan het CGVS en maakte van deze mogelijkheid gebruik. Tevens blijkt daarbij uit haar opmerkingen dat zij op de hoogte was van de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden van haar kinderen. De Raad stelt in dit kader vast dat verweerder daarenboven weldegelijk, uitdrukkelijk en terdege rekening hield met en motiveerde inzake de opmerkingen die verzoeksters advocaat overmaakte aan het CGVS en die zijn opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier. Verzoekster voert niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de concrete, dienaangaande in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Evenmin verstrekt zij enige bijkomende informatie of geeft zij enige verdere duiding omtrent de wijze waarop verweerder nader rekening had moeten houden met haar opmerkingen. Voorts concretiseert zij niet hoe zulks een invloed zou kunnen hebben gehad op de gedane beoordeling en de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad ontwaart in de opmerkingen die verzoeksters advocaat overmaakte aan het CGVS evenmin enig concreet en dienstig argument of element dat de hoger gedane vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

In het licht van het voorgaande, kan overigens worden opgemerkt dat verzoeksters bewering dat *“de bemerkingen en stukken trouwens niet meegestuurt”* werden *“bij het dossierkopie dat de raadsman vermocht te ontvangen”* hoegenaamd niet worden aangenomen. Vooreerst laat verzoekster na om te preciseren over welke bemerkingen en stukken het zou gaan. Bovendien toont verzoekster op generlei wijze aan dat haar beweringen zouden stroken met de werkelijkheid. Verder liet zij na om hierover ook maar enige melding te maken ten overstaan van het CGVS nadat zij een kopie van het administratief dossier opvroeg en bekwam. Nochtans kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zulks zou hebben gedaan zo zij een onvolledig dossier ontving. Hoe dan ook kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekster, zoals reeds hoger werd aangegeven, een kopie ontving van de vragenlijst, een kopie opvroeg en verkreeg van de notities van haar persoonlijke onderhouden en blijkens haar opmerkingen bij deze notities ook duidelijk op de hoogte was van inhoud van de persoonlijke onderhouden van haar kinderen. Verder kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster zelf op de hoogte is van haar

eigen, bij deze notities gemaakte bemerkingen en de overige, door haar ter staving van haar verzoek neergelegde stukken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT